

உ
கடவுள் துணை.

க ணி மீ ம தா வி ய ர ர்

அருள்சீசேய்த

திவணமாவஸ நூ ற்றைம்பது

மூ ல மு ம் உ ர ய ம்

சேதுசம்ஸ்தான வித்வானும்

“சேதமிழ்”ப் பத்திராசிரியருமான

ரா. இராகவையங்காரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

“செந்தமிழ்”ப்பிரசுரம்.—அ

மதுரை :

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலைப்

ப தி ப் பி .

1908.

விலை அண் 4.

கடவுள்துணை.

க ணி மே தா வி யா ர்

அருளிச்செய்த

திவணமாவஸ நூற்றைம்பது

மூலமும் உரையும்.

க. — குறிஞ்சி.

க நறைபடர் சாந்த மறவெறிந்து நாளா

ஹுறையெதிர்த்து வித்தியலு மேனற்—பிறையெதிர்த்த

தாமரைபோல் வாண்முகத்துத் தாழ்குழலீர் காணீரோ

வேமரை போந்தன வீண்டு.

என்றது தலைமகளுந் தோழியும் ஒருங்கிருந்தவழிச் சென்று தலைமகன் தோழியை மதியுட்படுத்தது.

இதன் பொருள். நறைக்கொடி படர்ந்துயர்ந்த சந்தனங்களை அற வெட்டி நல்லாளால் மழை பெய்யுங் காலத்தையேற்றுக்கொண்டு வித்தி முதிர்ந்த எனலின்கட், பிறையை யேற்றுக்கொண்டதொரு தாமரை மல ரைப்போலும் வாண்முகத்தையும் தாழ்ந்தகுழலையுமுடையீர்! கண்டிலீரோ? ஏவுண்டமரை போந்தனவற்றை இவ்விடத்து என்றவாறு. (க)

உ டுள்ளி சுனைநீலஞ் சோபா லிகையெயலை

யாளி யளகத்தின் மேலாய்ந்து—தெள்ளி

‘நறைபரந்த சாந்தம்’ எனவும் பாடம். “இது மதியுடம்படுத்தது; இது முதற்பொருளின்றி வந்த குறிஞ்சி” எனவுரைத்து, (தொல், பொ, அகத், ௩) இதனை “ஊரும் பெயருங் கெடுதியும் பிறவு, நீரிற் குறிப்பி னிரம்பக் கூறித், தோழியைக் குறையுறும் பகுதியும்” (தொல், பொ, கள, கக) என்புழிக் கெடுதிவினியுதற்கு உதாரணங்காட்டினார் நீச்சினுக்கினியர்.

† “இது களிற்றிடையுதவி கூறிற்று” எனவுரைத்து (தொல், பொ, கள, உ௩) இதனை ஏதீட்டிற்கு உதாரணங்காட்டி, “இதனுள் அளகத்தின் மேலாய்ந்து எனவே பூத்தந்தமை கூறினான்” என்றார் நீச்சினுக்கினியர். (ஹை, ஹை, பொரு, க௩) ஏதீடு-ஒருவன் களிறும் புலியும் நாயும் போல்வன காத்து எம்மைக் கைக்கொண்டான் எனவும், பூத்தந்தான் தழைத்தான். எனவும் இவைமுதலிய காரணமிட்டுணர்த்தல் என்பர்.

யிதணுற் கடிபொடுங்கா வீர்ப்கடா யானை
யுதணுற் கடிந்தா னுளன்.

எ-து தேடிச் செவில்கீது அறத்தோடுநின்றது.

இ-ள். நரவமலரையுஞ் சுனைநீலமலரையும் அகோகமலரையும் கொய்து முடித்து நின்மகள் குழல்ன்மேலே ஆராயந்து புனைவதுஞ்செய்து பின்னொருநாட்டுநின்று பரணற் காவலமையாத ஈர்க்கடா யானையை மொட்டம் பாற் கடிந்து காத்தும் இப்பெற்றி யுதவிசெய்தான் ஒருவனுளன் ; எ-று. (2)

ந டு சாந்த மெறிந்துழுக சாரற் சிறுதினைப்
சாந்த மெறிந்த விதன்பிசைசா—சாந்தங்
கமழக் கிளியாடிபுங் கார்ப்பி லன்னா
விமிழக் கிளியெழா வார்த்து.

எ-து பகத்தறிக்கண் வந்த நிலைமனைக்கண்டு தேடிச் செறிப்பறிவுற்றி யது.

இ-ள். சந்தனக் களை வெட்டியுழுத ஈரலின்கண் வித்திய ஏனலின்கட் படிந்த கிளிகளைச், சந்தனக் களைக் காலாகுறிகுது செய்த பரணமிசையிருந்து பூசிய சாந்தம் எங்கும் பரந்துகமழ உலாவிக், கடிகின்ற கார்ப்பியின்னாள் தான் வாய்திறந்து ஆயோ என்றியம்புசலாற் றம்பினமென்று கிளிகள் ஆர்த் துப்போகா; எ-று.

‘சாந்தமறைத்தலிதண்’ என்று பாடமோதி- சந்தனத் தழையான் மறைத்த இதண் என்பாருமுளர்.

ச னீகோடாப் புதழ்மாறன் கூட லணையானை
யாடா.வடகனுங் கானேன்போர்—வாடாக்
கருங்கொல்வேன் மன்னர் கலம்புக்க கொல்லோ
மருங்குல்கொம் பன்னுண் மயிர்.

எ-து தலைமகள் இவ்வுறந்தகாலத்துப் புறத்தின்கண்வந்த தலைமகள் நிலைமனைக் காணுது ஆற்றதுபெயர்க்கின்றிச் சொல்லியது.

‡ ‘இது பிறரைக் காத்தற்கு இவ்வெனச் செறிப்பறிவுறியது’ என்றார் நச்சினாக்கியரும். (தொல், பொ, சுள, உக.)

§ இசைநாப் ‘பரிவற்றுமெலியினும்’ என்பதற்குதாரணங் காட்டினார். (௨, ௪, ௩, ௪, ௩; ௧௨)

இ-ள். கோடாத புகழையுடைய மாறன் மதுரையினையானே அடாத பண்ணையுருங் காண்கின்றிலேன் ; போரின்கண் வாடாத கருங்கொற்றொழி லையுடைய வேல்மன்னர் அணிகலமாகிய முடிகூடினகொல்லோ! இடையாற் கொம்பையினையான் மயிர்கள் ; எ-று.

ஆடாவடகு என்று விளைபாட்டிற்கு வெளிப்படைநிலை யென்னும் அலங் காரத்தாற் பெயராயிற்று. அடா என்பதனை ஆடா என்று நீட்டியது. மன் னர்கலம் என்பது மன்னரணியும் மணிமுடியாதலான் முடியின் பெயராற் கூறதற்குச் சேர்த்தி முடிகூடிற்றுக் கொல்லோ என்றதாகக்கொள்க. (சு)

ரு. விளைவினையச் செல்வம் விளைவதுபோல னீடாப்

* பனைவிளைவு மரமெண்ணைப் பாத்தித—தினைவினைய

மையார் தடங்கண் மயிலன்னாய் தீத்திண்டு

கைபார் பிரிவித்தல் காண்.†

எ-து தலைமகன் சிறைப் புத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவானாய்த் தோழ்சேறிப்பறிவுறியது.

இ-ள். கெடாத பனை யென்னு மளவுபோன்ற அளவினையுடைய இன்பவிளைவினை நாமெண்ணியிருப்ப அதற்கிடையூருக, நல்வினை வினையச் செல்வம் விளைவது போலப் பாத்தியின்கட் டினைவிளைதலான், மையார் தடங்கண்மயிலன்னாய் தினைகொய்ய நாட்டுொல்லி வேங்கையார் நம்மை இங்கு சீன்றும் பிரிவித்தலைப் பாராய் ; எ-று. (ரு)

ஈ மானீல மாண்ட நுக இறுதிழ்வ தொத்தருளி

மானீல மால்வரை மாதகேண்—மாமீலம்

காயுமவேற் கண்ணை நனைபிருளி நீவர

வாயுமோ மன்றீ யாய்.

எ-து இரவுக்குறிவேண்டிய தலைக்குத் தோழி மறுத்துச் சொல்லியது

இ-ள். மிக்க நீலமணிவரை மாட்சிமைப்பட்ட வெண்ணிலையுமிழ்வது போல, அருவிகள் மயங்காங்ன்ற நீலமால்வரைநாடேன! கேளாய்; கரியநீல மலர்களை வெகுளாங்ன்ற வேல்போன்ற கண்ணான், செறிந்த இருளின்கண் நீவர, நினக்கிடையூறில்லாமையாயவல்லளோ ; உண்மையாகப்பாராய்—எ-று

* பனையளவு எனவும், † மடநல்லாய் எனவும் பாடம்.

‡ இஃது இவ்வொழுக்கத்தினை வேங்கை நீக்கிற்றெனத் தலைவிக்குக் கூறியது என்றார் நச்சினாக்கினியரும். (தொல், பொ, கள, உரு)

§ 'மானீலம்' எனவும் பாடம்.

எ கறிவளர்பூஞ் சாரற் கைந்நாகம் பார்த்து
நெறிவளர் நீள்வேங்கை கொட்கு—முறிவளர்
நன்மலை நாட விரவரின் வாழாளா
னன்மலை நாடன் மகள்.

இதுவுமது.

இ-ள். மிளகு படர்கின்ற பூஞ்சாரலின்கட் கையையுடைய நாகங்களை
ப்பார்த்து வழியின்கண் வளர்கின்ற பெரும்புலிகள் திரிதரும் இரவிற்கண்
நீவரிற், நளிர்வளர்கின்ற நன்மலைநாட! நன்மலைநாடன்மகள் வாழாள்; எ-று.

அ அவட்காயி னைவனங் காவ லமைந்த
திவட்காயிற் செந்தினைகா ரேன—லிவட்காயி
னெண்ணுளவா லேந்திரன் டத்தான்கொ லென்னுங்கொல்
கண்ணுளவாற் காமன் கணை.

எ-து பின்னிலேழனியாது நின்ற தலைமகள் நேழியை மதியுட்படுத்தது.

இ-ள். அவ்விடத்து வருவேனாயின் நனக்கு ஐவனங்காவலமைந்தது;
இவ்விடத்தின்கண் வருவேனாயிற் செந்தினையுஞ் செறிந்த பசுந்தினையும்
காத்தலே அமைந்தது; ஆதலான் எனக்கொரு மறுமாற்றற் தருகின்றிலை;
நின்றோழியாகிய இவட்காயிற், காமன் அம்பு ஐந்தெண்ணுளவால், அவற்
றுளிரண்டம்பினைக் கண்ணாகக்கொடுத்தான் கொல்லோ! நின்றோழிக்குக்
கண்கள் காமன்கணை யுளவால், என்னுயிர்க்கு என்னுங் கொல்லோ? எ-று.

க வஞ்சமே யென்னும் வகைத்தாலோர் மாவினாய்த்
தஞ்சந் தமிழனாய்ச் சென்றேனென்—னெஞ்சை
நலங்கொண்டார் பூங்குழலா ணன்றாயத் தன்றென்
வலங்கொண்டாள் கொண்டா ளிடம்.

எ-து பாங்கறிதத் தலைமகள் தலைமகளைக் கண்டவகைகூறித் தன்னும்
முமைமதித் சொல்லியது.

இ-ள். மாயமே யென்று சொல்லப்படுந் தன்மைத்தால்! ஒருமாவினை
வினாவி யானினைவினை நீங்கித் தனியே எளியேனாய்ச் சென்றேன்: சென்ற
விடத்து நலங்கொண்டு நிறைந்த பூங்குழலையுடையாள் மிகவுந் தன்னாயத்
தின்கண் அன்று என் வென்றியை யெல்லாங்கொண்டு என்னெஞ்சத்தைத்
க்கிடமாய்க் கொண்டாள்; எ-று.

(க)

க0 சுருவிரற் செம்முசு வெண்பற்குன் மந்தி
பருவிரலாற் பைஞ்சுனைநீர் தூஉய்ப்—பெருவனாமேற்
தேன்றேவர்க் கொக்து மலைநாட வாரலோ
வான்றேவர் கொடகும் வழி.

எ-து தோழி நெறிவிலக்கியது.

இ-ள். சுருவிரலினையுஞ் செம்முகத்தினையும் வெண்பல்லினையுமுடைய
யருன்மத்தி தன் பெரியவிரலானே பைஞ்சுனையினீரைத் தூவிப், பெருவனா
யின்மேலே வைத்த தேன்பொதிகளைத் தேவர்கட்குக் கொடுக்கும் மலை
நாடனே! வாராதொழிவாயாக; தேவர்கள் திரிதரும் வழியாம்; எ-று. (க0)

கக கரவில் வளமலைக் கல்லருவி நாட
வுரவில் வலியா யொருநீ—பிரவின்
வழிகடாஞ் சால வரவரிய வார
விழிகடா யானை யெதிர்.

இதுவுமது.

இ-ள். பழுதில்லாத வளங்களையுடைய கல்லருவி நாடனே! வலிய
வில்லே நினக்கு வலியாய ஒருநீ யுரவின் கண்ணாகத் துணையின்றி வழிகள்
தாம் மிகவும் வரவரிய; யுழியாற்ற கடாத்தையுடைய யானைகளி னெதிர்
வாரல்; எ-று. (கக)

கஉ வேலனார் போசு மறிவிடுக்க வோரியும்
பாலனார்க் கிக பழியிலாள்—பாலாற்
கடும்புனலி னீந்திக் கனாவைத்தாற் கல்லா
னெடுப் பணைபோ ரேணேரா னின்றி.

எ-து வெறிவிலக்கித் தோழி சேவிலிக்கு அறத்தொடுநின்றது.

இ-ள். வெறியை விட்டு வேலனார் போசு; மறியையும் விடுக்க; கள்ளை
யும் அக்கள்ளினை துகர்வார்க்கே; இப்பழியிலாதாள் ஊழ்வலியாற் கடும்புன
லுட் பாய்ந்து நீத்தித் தன்னை யெடுத்துக் களையின்கண் வைத்தாற்கல்லது
நெடிய வேய்போன்ற தோளை நல்காள் இறநதுநின்றது; எ-று. (கஉ)

* ‘ஒண்ணிணப்பலி யொக்குவல்’ என்பது திருச்சிற்றம்பலக்
கோவை. (உரு.)

கக ஒருவரை போலெங்கும் பல்வகையுஞ் சூழ்ந்த
வருவரை புள்ளதாஞ் சீறார்—வருவரையு
ளவாய நாகம் புறமெல்லா மாயுங்காற்
கைவாய நாகஞ்சேர் காடு.

எ-து நெறியினதருமை கூறித் தோழி இரவுக்குறிமறுத்தது.

இ-ள். ஒரு மலைபோல எல்லா மலையும் தம்முள் அளவொக்க உயர்ந்து
சூழ்ந்த அரிய எல்லையுள் உள்ளதாம் என்கள் சீறார்; நீவரும் அவ்வெல்லையுள்
உள்ளகத்தின்கண் உள்ளன ஐந்துவாயையுடைய நாகங்கள்; புறத்துள்ளன
ஆராயுங்காற் கையொடுசேர்ந்த வாயையுடைய யானைகள் சேர்ந்தகாடுகள்;
எ-று. (கக)

கச வருக்கை வளமலையுண் மாதரும் யானு
மிருக்கை யிதன்மேலே மாகப்—பருக்கைக்
கடாஅமால் யானை கடிந்தானை யல்லாற்
றொடாஅவா லென்றோழி தோள்.

எ-து. செவிலிக்குத் தோழி அறத்தோடுநின்றது.

இ-ள். வருக்கைப் பலாவினையுடைய வளமலையின்கண் மாதரும் யா
னும் எமக்கிருக்கையாகிய பரண்மேலேயிருந்தேமாகப், பெரிய கையினையுள்
கடாத்தையும் பெருமையையும் உடைய யானையைத் துரந்து கடிந்தானை
யன்றித் தீண்டாவால், என்றோழியுடைய தோள்கள்; எ-று. (கச)

கரு வாடாத தானோர் வரவெதிர் கொண்டு ராய்க்
கோடாது நிற்கொடுப்பி னல்லது—கோடா
வெழிலு முலையு நிரண்டிற்கு முந்நீர்ப்
பொழிலும் விலையாமோ போந்தா.†

எ-து தலைக ள் சான்றோரை வரைவுவேண்டி விடுத்தவிடத்துத் தலை
மகிளந்தைக்குத் தனையுள்மாங்கும் நற்றய் அறத்தோடுநின்றது.

இ-ள். தள்ளாத சான்றாண்மையையுடையார் வரவை எதிர்கொண்டி
ராய்க் கோடாது உடம்பட்டு நீர் கொடுப்பினன்றித் தளராத அழகும் முலையு
ம் என்னும் இரண்டிற்கும் முந்நீராத் குழப்பட்டவலகும் விலையாமோ
நிரம்பி; எ-று. (கரு)

† இதுவும் உசாதலாயடங்கும் என்பர் சிஞர்க்கினியர். (தொல்.
பொ. பொருளி. கக)

குறிஞ்சி.

க௭ நானாக நானு நனைகுழலா னல்லித்தன்
பூணுக தேர்வளவும் போகாது — பூணுக
மென்றே னிரண்டாவ துண்டோ மடன்மாமே
னின்றேன் மறுகிடையே தேர்ந்து.

எ-து தேழுதி சேட்படுத்தவிடத்துத் தலைமகனிறுநதாற்றையாற்சொல்
லியது.

இ-ள். நாகநாண்மலர்நாறும் தேனூல் நனையப்பட்ட குழலாள் எனக்கு
நல்கித் தன்னுடைய பூண்மார்பினை நேருமளவும் என் மார்பினின்றும் அவ்
வெலும்பாற் செய்த பூண்போகாதென்று நனைக்கு மொல்லினைன் ; யினி
யிரண்டாவது வேறொரு சொல்லுண்டோ? பனைமடலாற் செய்யப்பட்ட
மாவனையூர்த்துணிந்துரின்றேன், தெருவினிடையெடன்பட்டி; எ-று. (க௭)

க௭ அறிகவளை யைய ளிடாடவா யாயச்
சிறிதவன்செல் லாளி றமென் றஞ்சித்—சிறிதவ
ணால்கும்வாய் காணாது நைந்துருகி யென்னெஞ்சு
மொல்கும்வா யொல்க னுறும.

எ-து நின்று சொல்லாட்டவளை அறியேறலோ என்ற தேழுதிக்குத்
தலைமகனறிய வுரைத்தது.

இ-ள். அறிவேன் யான் அலிளை ; தன்னுடைய மெல்லிய இடைவரு
ந்த, மடவாய்¹ சிறிதுமவள் நடவாளாக யுறுபுலும் என்றஞ்சி அவன் எனக்
கு² சிறிதும் அருளுநெறிகாணாது தளர்ந்தருகி என்னெஞ்சும் அவளொல்கு
நடக்குத்தோறும் பின்னென்று தளர்ந்துறும்; எ-று.

இதனுள் ஆய என்பது வருந்த என்றதாம். (க௭)

க௭ என்னுங்கொ லீது டீவினவேங்கை நாளுரைப்பாய்
பொன்னும்போர் வேலவர் தாற்புரிந்த—தெருளே
மருவிபா மாலை மலைநாடன் கேண்மை
யிருவிடா மேன லீவின.

* இது சாக்காடு குறித்தது எனக்கொள்வர்க் கிஞார்க்கினியர். (தொல். பொ, கள, க௭)

† நச்சினுர்க் னியரும் இதுவே கருத்தாகக்கொள்வர்க். (தொல், பொ, கள, க௭)

‡ 'இனவேங்கை' எனவும் பாடம்.

§ இது துளையரிகின் மையுஞ் சுற்றத்தார் பொருள்வேட்கையுங்
கூறியது என்பர்க் கிஞார்க்கினியர் (தொல். பொ. கள- உரு)

அ திணைமாலையுற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

எ-து பகற்குறிக்கிட டலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி செறிப் பறிவுற்றிடு வரைவுகடையது.

இ-ள். தகுதியில்லாத இளவேங்கை நாட்சொல்ல இனிக்குரலொழிந்து இருவியாய்க் கழியும் திணையெல்லாம்; எந்தையும் என்னை யன்மாருமாகிய போர்வேலவர் இவட்குப் பரிசமாக மிகவிரும்புகின்றது பொன்னும்; ஆதலாற் பயிலப்பழகிவருந்தன்மையையுடைய மலைநாடன்கேண்மை யினியென்னாய் வினையுக்கொல்லோ! என்னே! எ-று. (கஅ)

கக பாலொத்த வெள்ளருவி பாய்ந்தாடிப் பல்பூப்பெய்த
தாலொத்த வைவனங் காப்பா ள்கண்—வேலொத்தென்
னெஞ்சம்வாய்ப் புக்கொழிவு காண்பானே காண்கொட
வஞ்சாயற் கேநோவல் யான்

எ-து பின்னிற்ற தலைமகன் தோழி குறைமறமற் றனதாற்றமைமிகுதி சொல்லியது.

இ-ள். பால்போன்ற வெள்ளருவியைப் பாய்ந்தாடிப், பலபூக்களையும் பெய்து பாப்பினாற்போலப் பூங்கொடிகள் பரந்த ஐவனப்புனத்தைக் காப்பா ள்கண்கள், வேல்போன்று எனது நெஞ்சத்தின் கண் வாவிப்புக்கு என்னுயிரை ஒழிவுகாணவேண்டியோ புறம்போகாது உள்ளே அடங்கின; இது துணை வேண்டுகோ? அவளுடைய அழகிய மேனிக்கே நோவாரின்றேன் யான்; எ-று. (கக)

உ0 நாள்வேங்கை பொன்வினையு நன்மலை நன்னாட [வேங்கை
கோள்வேங்கை போற்கொடியா ரென்னையன்மா—கோள்
யன்னையா னீயு மருந்தழையா மேலானாக்
கென்னையோ நாளை யெனினு.†

எ-து கையுறைமறை.

இ-ள். வேங்கை நாண்மலர் பொன்விளைவிக்கும் நன்மலை நாடனே! கோள்வேங்கைபோற் கொடியார் என் ஐயன்மாற்; நீயுங் கோள்வேங்கை யினையாதலான் இன்று நீயும் இங்கே நிற்கின் மிகப்போர் வினையும்; நீ கொணர்ந்த தழையை யாங்கொள்ளாமைக்கு வேறு காரண மென்னை? நாளை நீ கொண்டு வந்தால் எளிது; எ-று. (உ0)

(இது பகற்குறியிரந்தது எனக்கொள்வர் நச்சினூக்கினியர். (தொல். பொ. கள. ௩௩.)

† இது கையுறை மறுத்துப் பின்வருக என்றது என்றார் நச்சினூக்கினியரும். (தொல். பொ. கள. ௩௩.)

உக. பொன்மெலியு மேனியாள் பூஞ்சுணங்கு மென்முலைக
னென்மெலிய விங்கினவே பாவமென்—றென்மெலிவிற்
கண்கண்ணி வாடாமை யானல்ல வென்றற்று
னுண்கண்ணி வாடா ளுடன்று.

எ-து ஆற்றைய தலைமகனைத் தோழி ஏற்றுக்கொண்டு கையுறையெதிரீ
ந்தது.

இ-ள். பொன்றாரும் மேனியாள் வேங்கைப்பூப்போன்ற சுணங்கி
னையுடைய மென்முலைகள் எற்றுக்கு யான்மெலியப் புடைத்து விங்கின, என்
னை பாவமென்று சொல்லி நீ மெலிதற்குக் காரணமென்னை? நீ கொணர்ந்த
தறுங்கண்ணிகள் வாடா தவகை யான் கொண்டு சென்று இவை நல்ல
ன்று காட்டினால், அவ்வுண்கண்ணிதான் மாறுபட்டுத் துன்புறள் வாங்
தம் ; எ-று. (உக)

உஉ. கொல்யானை வெண்மருப்பங் கொல்வல் புலியதொ
நல்யானை நின்னையர் கூட்டுண்டு—செல்வார்தா
மோரம்பி னானெய்து போக்குவார்பான் போகாம
லீரம்பி னாலெய்தா யினு.

எ-து பகர்தறிக்கட் தலைமகள் குறிப்பிற்றிச் சார்கிலாத தலைமகள்
மனதாற்றமை சொல்லியது.

இ-ள். கொல்யானைகளினுடைய வெண்மருப்பையுங் கொல்வல்ல
புலித்தோல்களையும் நல்யானை போன்ற நின் ஐயர் துறைகொண்டொழு
துவார், இப்புனத்தினகட் பிறர் வருவாளை ஓரம்பினாலெய்து போக்குவர் ;
பான் பிழைத்துப் போகா தவகை நின் கண்ணென்னு மிரண்டம்பினால்
யய்தாய் இன்று ; எ-று. (உஉ)

உங. பெருமலை தாநாடித் தேன்றுய்த்துப் பேணு
தருமலை மாய்க்குமவர் தங்கை—தருமுலைக்கு
நாணழிந்து நல்ல நலனழிந்து நைந்துருகி
யேணழிதற் கியாமே யினம்.

எ-து நின்னுத் தறிக்கப்பட்டானை யானறியேனென்ற தோழிக்குத் தலை
மகள் கூறியது: பாங்குக்குக் கூறியதாஉமாம்.

* இஃது 'இடம் பெற்றுத்தழாஅல்' என்பர் நச்சினுக்கினியர். (தொல்.
பொ. கள். ௧௧)

இ-ள். பெருமலை மெங்கும் தாம்புக்குநாடித் தேன்வாங்கி நுகர்ந்து மனத்தின்கண் ணுடங்கிப் பாதுகாவாது அருமலைபோன்றிருந்த யானைகளை ப்பிணித்துக்கொள்வாருடைய தங்கையுடைய திருமுலைக்குத்தோற்று நாணுழிந்து மிக்க அறிவு முதலாயின குணங்கள் நான்குமறிந்து தளர்ந்துருகி வலியுழிதற்கு யாமமைந்தேம் ; எ-று. (உ௬)

உச நறுந்தன் டகரம் வகுள மிவற்றை
வெறும்புதல்போல் * வேண்டாது வேண்டி—யெறிந்துழுது
செந்தினை வித்துவார் † தங்கை பிறர்நோய்க்கு
நொந்தினை வல்லனோ நோக்கு.

எ-து தோழி துறைமறமற் றலைமகன் றனதாற்றமைந்திச் சொல்லியது.

இ-ள். நறுவிய குளிர்த தகரம், வகுளம் என்னுமிவற்றைப் பயன்படாத வெறும்புதல்போல விரும்பாது வெட்டியுழுது, விரும்பிச் செந்தினையை வித்துவார் தங்கை பிறர்கொண்ட நோய்க்கு நொந்திரங்க வல்லனோ? ஆராய்ந்து பாராய் தோழி ; எ-று. (உச)

உரு கொல்லியல் வேழங் குயவரி கோட்டிழைத்து
நல்லியற் றம்மின நாடுவபோ—னல்லிய
னாமவேற் கண்ணு ணடுநடுப்ப வாரலோ
வேமவே லேந்தி யிரா.

எ-து தோழி தலைமகனை நெறிவிலக்கி வரைவுக்டாயது.

இ-ள். கொல்லும் இயல்பினையுடைய யானைகள் புலியினற் கொல்லப் பதெலைத் தப்பி மிக்க இயல்பினையுடைய தங்குட்டத்தைத் தேடுவதுபோலும் ; ஆதலான் மிக்கவியல்பினையுடைய அச்சத்தைச் செய்யாநின்ற வேல் போன்ற கண்ணுள் நடுநடுக்கும்வகை வாராதொழிவாயாக, அரணுகிய நின் வேலையேந்தி இரவின்கண் ; எ-று. (உரு)

உசு கருங்கா லினவேங்கை கான்றபூக் கன்மே
லிருங்கால் வயவேங்கை யேய்க்கு—மருங்கான்

* வேண்டாது எறிந்துழுது, வேண்டிவித்துவார் என்க.

† இது தலைவியைப் பேதைமையூட்டியது எனக்கொள்வர் நச்சினுர்க்கினியர். (தொல். கள. உ௬)

மழைவளருஞ் சார விரவரின் வாழா
ளிழைவளருஞ் சாய லினி.

இதுவுமது.

இ-ள். கருங்காலினையுடைய இனவேங்கை கன்மேலுக்குத் பூக்கள் பெரியதாளினையுடைய வயப்புலியை யொக்கின்ற மருங்கான்மழைவளருஞ் சாரலானே இரவின்கண் நீ வரின் உயிர்வாழமாட்டாள், இழைவளருஞ் சாய லாள் ; எ-று. (உசு)

உஎ பனிவரைநீள் வேங்கைப் பயமலைநன் னாட
லினிவரையா யென்மெண்ணிச் சொல்வேன்—முனிவரையு
ணின், டுள் வலியாக நீவர யாய்கண்டா
ளொன்றாக்காப் பியு முடன்று.

எ-து தோழி படைத்துமொழிகளவியான் வரைவுகடாயது.

இ-ள். குளிர்ந்த குவடுகளையும் நீண்ட வேங்கைமரங்களையும் உடைய பயமலை நாடனே ! இதற்குமுன்பு வரைந்திலையாயினும் இனி வரைந்துபுகு தாய் என்று நினக்கு ஆராய்ந்து சொல்வேன்; வெறுக்கத்தக்க மலையின்கண் நிந்தாளாண்மையே வலியாக இரவின்கண் நீவர எம் அன்னை கண்டாள்; இனி எங்களோடு பகைத்து வெகுண்டு மிக்க காவலை எமக்குத்தரும் ; எ-று.

உரு மேகத்தோய் பார்த்தம் விசைதிமிச காழகி
னாகத்தோய் நாக மெனவிவற்றைப—போக
வெறிந்துமூவார் தங்கை யிருந்தடங்கண் கண்டு
மறிந்துமூல்வா னேனும் மலை.

எ-து தலைமகள் சொன்ன துறிவழியேசென்று தலைமகளைக்கண்டு பாங் கள் சொல்லியது.

இ-ள். முகிலைத் தோயாரின்ற சந்தனமும், விசைமரமும், திமிசும், காழகிலும், துறக்கத்தைச் சென்று தோயாரின்ற நாகமரமும் என்று சொல் லப்பட்ட இவையெல்லாம் போக வெட்டிப் புனமுமூவார் தங்கையாகிய இவ ளுடைய இருந்தடங்கண் கண்டுவைத்தும், இங்குநின்றும் மீண்டு அங்கு வர வல்லஎம்பெருமான் இத்தோன்றுகின்றமலைபோல் நிலையுடையன் எ-று.

உசு பலாவெழுந்த பால்வருக்கைப் பாத்தி யதனேர்
நிலாவெழுந்த வாரமண னீடிச்—சுலாவெழுந்து

கஉ திணைமாலையுற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

கான்யாறு கால்சீக்க கார்தளம்பூர் தண்பொதும்பர்
தானுறத் தாழந்த ஷடம்.

எ-து பகித்தறிக்கண் இடங்காட்டியது.

இ-ள். பலாவெழுந்த மருங்கின்கண் வருக்கைப்பலாக்களாற் பாக்கப்
பட்டதனடுவே நிலாவொளி மிக்க ஒழுகிய மணலுயர்ந்து வளைந்து தோன்
றிக், கான்யாறுகள் இடங்களுெல்லாஞ்சீத்த கார்தளம்பூர் ண்பொதும்பர்
தான்விரைகமழ்த்து சடைத்தவிடம், யாங்கள் பகலின்கண் விளையாடுமிடம்;
எ-று. (உக)

௩௦ திங்களுள் வில்லெழுதித் தேராது வேல்விலக்கித்
தங்களு ளாளென்னுந் தாழ்வினா—லிங்கட்
புனங்காக்க வைத்தார்போற் பூங்குழலைப் போந்தென்
மனங்காக்க வைத்தார் மருண்டு.

எ-து பாங்கித்தத் தலைமகள் கூறியது.

இ-ள். ஒரு நிறைமதியின்கண்ணே இரண்டு வில்லை எழுதிப் பிறருயி
ரையுண்ணுமென்று ஆராயாது இரண்டு வேலினையழுத்தித், தங்கள் குலத்
துள்ளாளொருத்தி யென்று தாங்கள் கருதப்படுந் தாழ்வு காரணத்தால் இவ்
விடத்தின்கட் டுனைப்புனத்தைக் காக்க வைத்தார்போலப் பூங்கொடியை
என் மனத்தைப்போந்து காக்கவைத்தார், அறிவின்றி; எ-று. (௩௦)

௩௧ தன்குறையி தென்னுன் றழைகொணருந் தன்சிலம்ப
னின்குறையென்னு நினைப்பினனாய்ப்—பொன்குறையு
நாள்வேங்கை நீழலு ணைண்ணு னெவன்கொலோ
கோள்வேங்கையென்னு குறிப்பு.

எ-து தோழி தலைமகளை மேலதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பக் கூறி
யது.

இ-ள். தன்காரியம் இது என்று எனக்கு விளங்கச் சொல்லான், தழை
யைக்கொண்டுவந்தான், தன் சிலம்பையுடையான் நின்னான் முடியுங் கருமம்
இது என்னுங் கருத்தினனாய்ப் பொன்னிறந்தளரும் நான்மலர்களையுடைய
வேங்கை நீழலின்கண்ணுஞ் சிறிதுபொழுதுஞ் சார்ந்திரான், என்னெகொல்
லோ! கோள்வேங்கையென்னுது கருத்து; எ-று. (௩௧)

குறிஞ்சி முற்றியது.

உ.-நெய்தல்.

நஉ. பானலந் தண்கழிப் பாடறிந்து தன்னைமார்
நூனல நுண்வலையா னெண்ணெடுத்த—கானந்
படுபுலால் காப்பாள் படைநெடுங்கண் ணோக்கங்
கடிபொல்லா வென்னையே காப்பு.

எ-து பாங்குத்துச் சொல்லியது.

இ-ள். நெய்தற்பூக்களையுடைய தண்கழியின்கண் மீன்பாட்டை
தன்னைமார் நூலாற் செய்யப்பட்ட நல்ல நுண்ணிய வலையான் முகந்தெத்
த படுபுலலைக் கானலின்கணிநுந்து காப்பாள் படைநெடுங்கண் ணோக்கம்
படுபுலலைக் காக்கமாட்டா னன்னையே காக்கும் அத்துணை; எ-று. (க)

நங. பெருங்கடல் வெண்சங்கு காரணமாப் பேணு
திருங்கடன் மூழ்குவார் தங்கை—யிருங்கடலுண்
முத்தன்ன வெண்முறுவல் கண்டுருகி நைவார்க்கே
யொத்தனம் யாமே யுளம்.

இதுவுமது.

இ-ள். பெருங்கடலுள் வெண்சங்கு பெறுதலே காரணமாகத் தங்க
ளையினைப் பாதுகாவாது பெருங்கடலினுள்ளே குளிப்பார் தங்கையுடைய
இருங்கடலின்முத்தன்ன வெண்முறுவல் கண்டுருகி நைவார்க்கே பொருந்
தி யாம் மேவியுளம்; எ-று. (உ)

நச. தாமரை தான்முகமாத் தண்ணடையீர் மாநீலங்
காமர்கண் ணாகக் கழிநுயிற்றுங்—காமருசீர்த்
தண்பரப்ப பாயிரு னீவரிற்றாழ் கோதையாள்
கண்பரப்ப காணீர் கசிந்து.

எ-து புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகனைக் கண்ணுற்றுநின்ற தோழி வடைவு
கடையது.

இ-ள். தாமரை மலர்கள் தாமே முகமாகக் குளிரந்த இலையையுடைய
ஈரத்தையுடைய மாநீலமலர்கள் காதலிக்கப்படுங் கண்ணாக, அக்கண்களைக்
கழிக்கட்டுயில்வியாநின்ற காமருசீர்த் தண்பரப்பையுடையானே! பெரிய
இருளின்கண் நீவரிற் றாழ்ந்த கோதையையுடையாள் இரங்கி அவள் கண்
கள் நீர்பரப்ப காணும்; எ-று. (ங)

௩௩. புலாலகற்றும் பூம்புன்னைப் பொங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
நிலாவகற்றும் வெண்மணற்றண் கானற்—சுலாவகற்றிக்
கங்குனீ வாரல் பகல்வரின்மாக் கவ்வையா
மங்குனீர் வெண்டிணாயின் மாட்டு.

எ-து இரவும் பகலும் வாரலென்று தலைமகனைத் தோழி வரைவு
கடாயது.

இ-ள். புலாஹற்றத்தை நீக்கும் பூக்களையுடைய புன்னைப் பொங்கு
நீர்ச்சேர்ப்பனே! நிலாவினதொளியை வென்று நீக்கும் வெண்மணற்றண்
கானலின்கட் கங்குலின் கண்ணே வருதலின இவளாவி வருந்தலைப் பெரு
க்கி நீ வாராதொழிக; பகல்வருவையாயிற் பிறரால் அலர்தூற்றப்படுங் கவ்
வை பெருகும், மங்குல் போன்ற நீளையும் வெண்டிணாயையுமுடைய கடன்
மருங்கின்; எ-று. (சு)

௩௪ முருகுவாய் முட்டாழை நீண்முகைபார்ப் பென்றே
குருகுவாய்ப் பெய்தினை கொள்ளா—துருகிமிக
வின்ன வெயில்கிற கான்மறைக்குஞ் சேர்ப்பநீ
மன்னு வரவு உற.

எ-து தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். வினாவாய்த் த முட்டாழையினது நீண்முகையைக் குஞ்சு என்
றுகருதிக் குருகுகள் அம்முகைவாயிலே இணையப்பெய்து தாம் அவ்வினா
யைக்கொள்ளாதுருகி மிகவின்னுத வெயிலைத் தஞ்சிறகான் மறைக்குஞ்
சேர்ப்பையுடையானே! நீ இவருவரும் நிலையாத வரவினை மறந்து நிலை
க்கும்வழிவினைச் செய்வாயாக; எ-று. (ரு)

௩௫. ஓதநீர் வேலி யுரைகடியாப் பாக்கத்தார்த்
காதனீர் வாராமை கண்ணோக்கி—போதநீ
ரன்றறியு மாதலால் வாரா தலரொழிய
மன்றறியக் கொள்ளிர் வரைந்து.

இ து வு ம து .

இ-ள். ஓதநீர் வேலியையுடைய பாக்கத்தார் உரையாற் கடியாது
உம்மேலுள்ள காதலாற்றுன்புற்று இவள் கண்கள் நீர்வாராதவகை இவண்
மாட்டு வேறுபாட்டைப்பார்த்து முன்பு நீரவட்குச்சொல்லிய வஞ்சினத்தை

ஒதநீரறியுமாதலான், இவ்வாறு வாராது அலரொழியும்வகை மன்றத்தா
ரறிய வணந்து கொள்ளீர்; எ-று. (சு)

ந.அ. மாக்கடல்சேர் வெண்மணற் றண்கானற் பாய்திறைசேர்
மாக்கடல்சேர் தண்பரப்பன் மார்பணங்கா—மாக்கடலே
யென்போலத் துஞ்சா யிதுசெய்தார் யாருரையா
யென்போலுந் துன்ப நினக்கு.

எ-து காமக்கி கழிபடர்கிளிவி.

இ-ள். பெருங்கடலினுளே வந்து சேர்ந்த வெண்மணற் றண்கான
லின்கண் வந்து பரவாரின்ற திறைசேர்ந்த மாக்கடலேச்சேர்ந்த தண்பரப்
பினையுடையான் மார்பினுள் வருத்தப்படாத பெருங்கடலே! என்னைப்
போலக் கண்டுஞ்சு கின்றிலே; இக்கண்டுஞ்சாமையைச் செய்கின்ற என்
போலுந் துன்பத்தை நினக்குச் செய்தார் யாவர் சொல்லாய்? எ-று. (எ)

ந.க. தத்தார்க்கே யாமாற் றடமென்றோ வின்ன ரான்
வத்தார்க்கே யாமென்பார் வாய்கான்பாம்—வத்தார்க்கே
காவா விளமணற் றண்கழிக் கானல்வாய்ப்
பூவா ளளஞாழப் போது.

எ-து நோதுமலர் வரைந்து புருந்த பருவத்துத் தோழி சேவிலக்கறத்
தோடுநின்றது.

இ-ள். வந்து சேர்ந்தார்க்கு எமமாம் இளமணற் றண்கழிக் கானலி
டத்து வந்து, முன்பு பூவாதேபுத்த இளஞாழற்பூவினை இவட்குத் தந்தவர்
க்கேயாமால், இவன் தடமென்றோன்; இவரான் வதுவைவரையப் புருந்தார்
க்காமென்பாருடைய மெய்யுரையைக் காண்பாம்; எ-று. (அ)

ச.0 தன்றுணையோ டாடு மலவநீரடி நானேக்கா
லின் றுணையோ டாட வியையுமோ—வன றுணையோ
டாடி றாய் நியாயி நந்நோர்ப்கென் னொடுதென்று
போயினான் சென்றான் புரிந்து.

எ-து வலநாகிச் சோல்லக் குரைநயப்பித்தது.

இ-ள். தன்பெடைஞெண்டொடு இன்புற்று விளையாடும் அலவனையும்
என்னையும் பார்த்து, 'என்னுடைய இனியதுணையோடு இப்பெற்றிபோல
ஆட எனக்குக்கூடுமோ? நீன்னுடைய இன்றுணையாகிய பெடைஞெண்டிட

னே வினையாடினாய் நீயாயிற் பிரிவுத்துன்பம் அறியாயாதலான், அப்பெற்றிப் பட்ட நினக்கு என்பிரிவுத்துன்பத்தைச் சொல்லி நொந்து என்னை என்று சொல்லிப்போயினவன் பின்னைவந்து மேவித் தோன்றுகின்றிலன் என் செய்தானோ! எ-று. (க)

சக உருகுமா லுள்ள மொருநாளு மன்றூற்
பெருகுமா னம்மலர் பேணப்—பெருகா
வொருங்குவான் மின்னோடுருமுடைத்தாய்ப் பெய்வா
னெருங்குவான் போல நெகிழ்ந்து.

எ-து தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழியாய் சொல்லேக்கப்பட்டுத் தலைமகள் தனதாற்றமையாய் சொல்லியது.

இ-ள். ஒருங்கு பெருகி வாலிய மின்னோடு உருமுடைத்தாகிப் பெய்ய வேண்டி நெருங்குகின்ற மழைபோலப் பெருகாநின்றது, ஏதிலார் விரும்பும் படி நம்மலரானது; ஆதலான் நம்முள்ளம் ஒருநாளுமின்றியே பலநாளும் நெகிழ்ந்துருகாநின்றது; எ-று. (க௦)

சஉ *கவளக் களிப்பியன்மால் யானேசிற் றுளி
தவழந்தா னில்லா ததுபோற்—பவளக்
கூடிகை யிடைமுத்தங் காண்டொறு நில்லா
தொடிகை யிடைமுத்தங் தொக்கு.

எ-து நயப்பு : கையுறையுமாம்.

இ-ள். கவளத்தையுடைய களிப்பியன்ற மாலையானே, அரிமாவின் குருளை தான் நடைகற்கும்பருவத்தும் அஞ்சி யெதிரில்லாததுபோல, இவளுடைய அதரமாகிய பவழத்துண்டத்தினிடையரும்பும் முறுவலாகிய முத்தங்களைக் காணுந்தோறுந்தோற்றுநில்லா, இவள் கையிடைத்தொடியின்கண் அழுத்திய முத்தங்கள் திரண்டு; எ-று. (க௧)

ச௩ கடற்கோ டிருமுருப்புக் கால்பாக னாக
வடங்கோட் டியானே திரையா—வுடற்றிக்
கரைபாய்நீர் சேர்ப்ப கனையிருள் வாரல்
வரைவாய் நீ யாகவே வா.

* நக்சிஸூக்கினயர் இதனைக் கையுறைகொண்டெவந்து கூறியதாகக் கொண்டு, இதன்கண் “நின்வாயிதழையும் எயிற்றையும் காணுந்தோறும் நில்லா, என் கையிடத்தில் இருக்கின்ற பவளக்கொடியும் முத்தும் என்க” என வுரைப்பர். (தொல். பொ. கள. க௧.)

எ-து. தலைமகனைத் தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். கடலின்கட் சங்குகளே பெரியமருப்பாகக் காற்றே பாகனாகத் திரையே அடற்கோட்டியானையாக வருத்திக் கரையைக் குத்துகின்ற நீண்ட சேர்ப்பையுடையானே! செறிந்த இருளின்கண் வாராதொழிக ... (எ-று)

சச கடும்புலால் புன்னை கடியுற் துறைவ
படும்புலாற் புட்கடிவான் புக்க—தடம்புலாற்
தாழைமா ஞாழற் றதைத்துயர்ந்த தாழ்ப்பொழி
லேழைமா னோக்கி யிடம்.

எ-து பகிழ்நியிடங்காடியது.

இ-ள். மிக்கபுலாற்றற்றதைப் புன்னைப்புக்கள் நீக்குந் துறைவனே! புலாவிற்பட்ட புன்னைக்கடியவேண்டிப் புக்கழைமாநோக்கி விளையாடுமிடம், பெரியபுல்லாகிய தாழையும் ஞாழலும் கெருங்கியுயர்ந்ததாழ்ப்பொழில்; எ-று.

சரு தாழை தவழ்ந்துலாம் மெண்மணற் றண்கானன்
மாழை துளையர் மடமக—னோழை
யிணைநாடி வில்லா விருந்தடங்கண் கண்டுந்
துணைநாடி. என்னோ மிலன்.

எ-து தலைமகள் சொல்லிய துறிவழியறிந்து தலைமகனைக்கண்ட பாங்கு
ள் தலைமகனை வியந்து சொல்லியது.

இ-ள். தாழைகள் படர்ந்து பரங்கும் வெண்மணலையுடைய தண்கான
வின் கண் வாழும் மாழையையையுடைய துளையர் மடமகளாகிய இவ்வேழை
யுடைய ஒப்புவமை நாடிவல்லாத இருந்தடங்கண்கண்டுத் துணையை நாடிய
எம்பெருமான் ஒரு குற்றமுமிலன்; எ-று. (கசு)

சசு தந்தாயல் வேண்டாவோர் நாட்கேட்டுத் தாழாது
வந்தானீ பெய்துதல் வாயான்மற்—றெந்தாய்
மறிமகர வார்துழையாள் வாழாணி வார
லெறிமகரங் கொட்டு மிரா.

எ-து தோழி நெறிவிலக்கி வரைவுகடாயது.

இ-ள். சிலரைக் கொணர்ந்து ஆராயல்வேண்டுவதில்லை; நல்லதொரு
நாட்கேட்டு நீட்டியாதே நீவரைதற்கு வந்தால் இவளை எய்துதல் மெய்ம்மை
யால் எம்மிறைவனே! எறிசூருக்கள் கழியெங்குந் சுழலுமிராவின் கண் வா

௧௮ திணைமாலையுற்றைம்பது மூலமும் உளாயும்.

ரல் : வரின், மறிமகர வார்துழையான் உயிர் வாழான் ; எ-று. (௧௫)

௪௭ பண்ணுது பண்மேற்றே பாடுங் கழிச்சான
 லெண்ணுது கண்டார்க்கே யேரணங்கா—லெண்ணுது
 சாவார்சான் ருண்மை சலித்திலா மற்றிவளைக்
 காவார் *கயிறு இவிட்டார்.

எ-து பாங்கள் நலைமகளைக் கண்டு நலைமகளை வியந்துசொல்லியது.

இ-ள். யாழினைப் பண்ணுது பண்மேற்சேரத் தேன்கள் பாடுங் கழிச்
 கானலின்கண் ஆராயாதே வந்து கண்டார்க்கே அழகிய தெய்வங்களாம், ஆத
 லான், அறிவினாராயாது இறந்துபடுவார் சான்ருண்மையின்கண் வேறு
 பட்டிலாமற்றிவளைக்காவாது கயிறு இவிட்டார் சான்ருண்மையின் வேறு
 பட்டார் ; எ-று. (௧௬)

௪௮ திரைமேற்போந் தெஞ்சிய தென்கழிக் கானல்
 விரைமேவும் பாக்கம் விளக்காக்—கரைமேல்
 விடுவாய்ப் பசும்புற விப்பிகான் முத்தம்
 படுவா யிருளகற்றும் பாத்து.†

எ-து நலைமகந்து இரவுக்குறி மறுத்தது.

இ-ள். திரைமேற்போந் கரைமேலொழிந்த விடுவாயையும் பசும்புற
 த்தையுமுடைய இப்பிகான் முத்தம், தென்கழிக்கானலின் விரைமேவும்
 பாக்கம் ஒளியுண்டாம்வகை இருள்படுமிடமெல்லாம் அவ்விருளைப் பகுத்
 தகற்றும் ; எ-று. (௧௭)

௪௯ எங்கு வருதி யிருங்கழித் தண்சேர்ப்ப
 பொங்கு திரையுதைப்பப் போந்தொழிந்த—சங்கு
 நரன்றுயிர்த்த நித்தில நள்ளிருள்கால் சீக்கு
 வரன்றுயிர்த்த பாக்கத்து வந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். எவ்விடத்தானே வருவாய் இருங்கழித்தண்சேர்ப்பனே! பொ
 ங்குதிரைகளானே யுதைக்கப்பட்டுப் போந்து கரையின்கட் டங்கிய சங்குகள்

* “வண்டலர் கோதை வாட்கண் லுண்முலை வளர்த்த தாயர், கண்டியி
 ருண்ணங் கூற்றங் கயிறு இடுக் காட்டியிட்டார்.” என்றார் சிந்தாமணியினும்.
 (இலக்கண. அ.)

† இது பகற்குறி நேர்வான்போல் இரவுக்குறி விலக்கியது எனக்கொள்
 வர் நச்சினுக்கினியும். (தொல். கள, உரு.)

கதறிப் பொறையுயிர்த்த முத்தங்கள் செறிந்த இருளை இடங்களினின்றஞ்
சீயாநிற்கும்: திரைகொணர்ந்து போதவிட்டனவற்றைக் கண்டார் வரன்ற
நின்ற பாக்கத்தின்கண் ; எ-று. (௧௮)

௫௦ திமில்களி ருகத் திரைபறையாப் பல்புட்
டுமில்கெடத் தோன்றும் படையாத்—துயில்போற்
சூறியா வரவொழிந்து கோலநீர்ச் சேர்ப்ப
நெறியானீ கொள்வது நேர்.

எ-து தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். * திமிலே களிருகத் திரையே பறையாகத் துயில்கெடத்தோ
ன்றும்படை புட்களாகக், கனக்கண்டாற்போலத் தேறமுடியாத களவின்
கட்டனியேவரும் வரவினை யொழிந்து, கோலநீர்ச்சேர்ப்பனே! நெறியானே
வரைந்து இவளைக்கொள்வது நினக்குத்தகுதி ; எ-று. (௧௯)

௫௧ கடும்புலால் வெண்மணற் கானலுறு மீன்கட்
படும்புலால் பார்த்தும் பகர்து—மடும்பெலாஞ்
சாலிகை போல்வலை சாலப் பலவுணங்கும்
பாலிகை பூக்கும் பயின்று.

எ-து தலைமகன்தீத் தே.ழி துறைநேர்ந்து பகந்தறியிடமறியச் சொல்ல
யது.

இ-ள். கடும்புலாலையுடைய வெண்மணற் றண்கழிக்கானலின்கண் இரு
ந்து, யாங்கனாங்கடுத்த மீனாகிய படுப்புலாலின்கட் புட்டிரியாமற்பார்ப்பேம் :
அவற்றை விற்பதுஞ்செய்வேம் ; அக்கானலின்கண் அடிப்பெல்லாம் பாவி
கைபோலப் பூக்கும்;† சாலிகை விரிந்தாற்போல வலைகளும்உணங்கும்; எ-று

௫௨ திரைபாக னுகத் திமில்களி ருகத்
கரைசேர்ந்த கானல் படையா—விரையாது
வேந்து ளொர்ந்தன்ன வேலைநீர்ச் சேர்ப்பநா
ளாய்ந்து வதைத லறம்.

எ-து தலைமகன்தீத் தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். திரையே பாகனுகத் திமில்களிருகக் கரைசேர்ந்த கானலின்
கண்ணுள்ள பலபுட்களே படையாக வேந்துகிளர்ந்தன்ன வேலைநீர்ச் சேர்ப்ப

* திமில் - மீன்படகு.

† சாலிகை - மெய்ப்புகுகருவீ.

னே! விரையாதே நல்லநாளாராய்ந்தறிந்து வரைந்திவளைக்கோடல் நினக்கற
மாவது ; எ-று. (௨௧)

௫௩ பாறு புரவியாப் பல்கனிநு நீடிமிலாத்
தேறு திரைபறையாப் புட்படையாத்—தேருத
மன்கிளர்ந்த போலுங் கடற்சேர்ப்ப மற்றெமர்
முன்கிளர்ந் தெய்தன் முடி.

இதுவுமது.

இ-ள். பாறே குதிரையாக நீண்டதிமிலே பல்கனிநுகளாகத் தெளிந்
த திரையே பறையாகப் புட்களே படையாகத் தேருத வேந்துகள் படை
யெழுந்து கிளர்ந்தனபோலுங் கடற்சேர்ப்பனே! எமருடைய முன்னேசெ
ன்று இவளை நீயே புணர்த்து முடிப்பாயாக ; எ-று. (௨௨)

௫௪ வாராய் வரினீர்க் கழிக்கான னுண்மணன்மேற்
றேரின்மா காலாழுந் தீமைத்தே —யோரிலோர்
கோணுடல் வேண்டா குறியறிவார்க் கூஉய்க்கொண்டோர்
நாணுடி நல்குத னன்று.

இதுவுமது.

இ-ள். வாராதொழிவாயாக : வருவையாயின் நீர்க்கழிக்கானல்தான்
துண்மணன்மேல் நின்றேர் பூண்ட குதிரை காலாழுந்தீமையுடைத்தாத
லான் ; ஒத்தகுலத்தார்க்குத் தொடர்ச்சிகோடலை ஐயுற்றாராய்தல்வேண்டா;
நிமித்தமறிவாரையழைத்து நல்லதொருநாளே நாடி இவட்குநல்குதல் நன்று;
எ-று. (௨௩)

௫௫ கண்பரப்ப காணய் கடும்பனி கால்வறேர்
மண்பரக்கு மாயிருண் மேற்கொண்டு—மண்பரக்கு
மாறுநீர் வேலை வாரல் வரினாற்று
னோறுநீர் வேலை யெதிர்

இதுவுமது.

இ-ள். இவளுடைய கண்களும் மிக்கநீர்பரப்பகாணய்: கால்வலிய தே
ரில் மண்ணெல்லாம் பரக்கும் பெரிய இருண்மேற்கொண்டு உலகமெல்லாம்
நிவந்த அலர்பரக்குமாறு, நீருண்ட வேலையுடையாய்! வாரல்: வருவையாயின்
இவளுயிர் வாழாள், ஓதமேருநின்ற நீர்வேலையினெதிரே: எ-று. (௨௪)

௫௬ கடற்கானற் சேர்ப்ப கழியுலாஅய் நீண்ட
வடற்கானற் புன்னைதாழ்ந் தாற்ற—மடற்கான
லன்றி லகவ மணிநெடும் பெண்ணைத்தெம்
முன்றி விளமணன்மேன் மொய்த்து.

எ-து தலைமகற்கு இரவுத்தறிநேர்ந்த தோழி இடங்காட்டியது.

இ-ள். கடற்கானற்சேர்ப்பனே! கழிசன்கூழ்ந்து நீண்ட மீன் கொலை
கலையுடைய கானலின்கண் மிகவும்புன்னை தழைக்கப்பட்டு, பூவிதழையுடைய
இக்கானலின்கண் உள்ள அன்றில்கள் அழையாரின்ற அழகியநெடும்பெண்
ணையையுடைத்து, எம்மில்லத்தின்முன் இளமணல்களும் மொய்த்து; எ-று.

௫௭ வருதிரை தானுலாம் வார்மணற் கான
லொருதிரை யோடா வளமை—யிருதிரை
முன்வீழுங் கானன் முழங்கு கடற்சேர்ப்ப
வென்வீழல் வேண்டா னினி.

எ-து தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். வருதிரை தான்வந்து உலவாரின்ற ஒழுகிய மணற்கானலின்
கண் ஒருதிரைவந்து பெயர்வதற்குமுன்னே இரண்டுதிரைவந்து வீழாரின்ற
கானலின்கண் வந்து முழங்குகடற்சேர்ப்பனே! என்னால் வந்து இப்புணர்ச்சி
யை விரும்பல்வேண்டா; இனிவரைந்து கொள்வாய்; எ-று. (௨௬)

௫௮ மாயவனுந் தம்முனும் போலே மறிகடலுங்
கானலுஞ்சேர் வெண்மணலுங் காணையோ—கான
புடையெலா ஞாழலுந் தாழையு மார்ந்த
புடையெலாம் புன்னை புகன்று.

எ-து தலைமகற்குத் தோழி பகல்தறிநேர்ந்து இடங்காட்டியது.

இ-ள். மாயவனும் அவன் முன்னேனும் போல, மறிகடலும் கடற்
சோலையும் அச்சோலையைச்சேர்ந்த வெண்மணலும் பாராயோ? அக்கடற்
சோலையின் நடுவெல்லாம் ஞாழலுந் தாழையுமாயிருக்கும்; நிறைந்த மருங்
கெல்லாம் புன்னையாயிருக்கும்; இவற்றையும் விரும்பிப்பாராய்; எ-று.

௫௯ பகல்வரிற் கவ்வை பலவாம் பரியா
திரவரி நேதமு மன்ன—புகவரிய

* “இரவுக்குறி யிடங்காட்டித் தோழி கூறியது” என்றார் நச்சினர்க்கினிய
ரும். (தொல் கள, ௨௩.)

தாழை காவனாற் தரங்கநீர்ச் சேர்ப்பிற்றே
யேழை நுளைய ரிடம்.

எ-து இப்பொழுது வாரலேன்று வரைவுகடாயது.

இ-ள். பகல் வருவாயாயின் அலர் பலவுமுளவாம்; அவ்வலர்க்கு இரங்
காதே இரவுவருவையாயின் ஊறுவரும்; ஏதமும் பலவுளவாம்; உள்புகுதற்
கரிய தாழையடர்ந்த திரைநீர்ச் சேர்ப்பையுடைத்து, எங்கள் ஏழைநுளையர்
வாழுமிடம்; எ-று. (௨௮)

௯௦ திரையலறிப் பேராத் தெழியாத் திரியாக்
கரையலவன் காலினாற் காணாக்—கரையருகே
நெய்தன் மலர்கொய்யு நீணெடுங் கண்ணினான்
மைய னுளையர் மகள்.

எ-து பாங்குத்துத் தலைமகன் கூறியது.

இ-ள். திரைகள் அலறிப்பெயரும்வகை தெழித்துத்திரிந்து கரையின்
கண் அலவன்களைத் தன் காலினாலாராய்ந்து, கரையருகே நின்ற நெய்தன்
மலர்களைக் கொய்யாசிற்கும் நீளிய நெடுங்கண்ணினான் நுளையருடைய மை
யன் மகள்; எ-று. (௨௯)

௯௧ அறிகரிதி யார்க்கு மரவநீர்ச் சேர்ப்ப
நெறிதிரிவா ரின்மையா வில்லை—முறிதிரிந்த
கண்டலந்தண் டில்லை கலந்து கழிசூழ்ந்த
மிண்டலந்தண் டாழை யிணைந்து.

எ-து தலைமகத்துத் தோழி இரவுக்குறிமறுத்தது.

இ-ள். யார்க்கும் அறிதலரிது, ஓசையையுடைய நீர்ச்சேர்ப்பனே! எங்
குத்திரிவாரில்லாமல் வழியில்லை; தளிர் சுருண்டிருந்த கண்டலும், அழகிய
தண்டில்லைகளும், தம்முண் மிடைந்து கழியைச் சூழ்ந்த மிண்டன் மரங்க
ளும், தாழைகளும் இடைப்பட்டு; எ-று. (௩௦)

௯௨ வில்லார் விழவினும் வேலாழி சூழலகி
னல்லார் விழவகத்து நாங்கானே—நல்லா
யுவர்க்கத் தொரோவுதவிச் சேர்ப்பனெப் பாரைச்
சுவர்க்கத் துளராயிற் சூழ்.

எ-து தலைமகளை ஒருநாட் கோலஞ்செய்து அடியிற்கொண்டு முடிகாறு நோக்கி 'இவட்துந் தக்கான் யாவனாவன்கொல்லோ' என்றாய்ந்த செவிலிக் குத் தோழி அறத்தொடுந்நது.

இ-ள். வில்லுமுவர் காரணமாகத் தொடங்கிய விழவகத்தும் நல்லா ராகிய வனிதையர் காரணமாகத் தொடங்கிய விழவகத்தும் எல்லா மாந் தருந்திரள்வராதலால், நாங்கள் அங்குக் கண்டறியேம், எமக்கு ஒருதவி பண் டொருநாட் செய்த சேர்ப்பனோடொப்பானா; மற்றவனே இவட்குத்தக் கான்; அவனைப்போலும் ஆடவர் சுவர்க்கத்துளராயின் ஆராய்வாய்; எ-று.

உவர்க்கம் என்பது கடற்கரை, வேலாழி என்பது கடல். (௩௧)

நெய்தன் முற்றிற்று.

௩-பா வஸ.

௪௩ எரிநிறநீள் பிண்டி யிணரின மெல்லாம்
வரிநிற நீள்வண்டர் பாடப்—புரிநிறநீள்
பொன்னணிந்த கோங்கம் புணர்முலையாய் பூந்தொடித்தோ
ளென்னணிந்த வீடில் பசப்பு.

எ-து தலைமகளைத் தோழி பருவங்காட்டி வற்புறியது.

இ-ள். எரிநிறத்தையுடைய அசோகின் பூங்கொத்தினமெல்லாம்: வரி நிறத்தையுடைய வண்டுகள் இளியென்னும் பண்ணைப்பாட விரும்பப்படு கின்ற நீண்ட மிக்க பொன்போன்ற மலர்களையணிந்தன, கோங்கமெல் லாம்: ஆதலாற் பொருந்திய முலையினையுடையாய்! நின்னுடைய பூந்தொடித் தோள்கள் யாதின் பொருட்டு அணிந்தன? தமக்குத் தகுதியில்லாத பசப் பினை; எ-று.

௪௪ பேணு யிதன்றிறத் தென்றலும் பேணுதே
நாணய நல்வளையாய் நாணின்மை—காணு
யெரிசிதறி விட்டன்ன வீர்பூருக் கீடில்
பொரிசிதறி விட்டன்ன புன்கு.

இதுவுமது.

இ-ள். ? யுறுகின்ற துன்பத்தைப் பாதுகாவாய்' என்று யான் சொன் னாலும் பாதுகாவாதே நாணத்தகும் ஆற்றாமை செய்த நல்வளையாய்! நீயு முன்பு நாணின்மை செய்தாயென்பதனை இனியறிந்து கொள்ளாய்; எரியைச்

சிதறிவிட்டாற் போலவிருந்த, ஈர்முருக்குக்கள்: கணமில்லாத பொரி சிதறி விட்டாற் போலப் பூத்தன, புன்குகள்: ஆதலான் அவர் சொல்லிய பருவம் இது காண்; எ-று. (௨)

௬௫ தான்றாயாக் கோங்கந் தவ்ரந்து முலேகொடுப்ப
வீன்றாய்நீ பாளை யிருங்குரவே—யீன்றான்
மொழிகாட்டா யாயினு முள்ளெயிற்றான் சென்ற
வழிகாட்டா யீதென்று வந்து.

எ-து சுரந்திடைச் சேன்று சேவிலித்தாய் தரவோடு புலம்பியது.

இ-ள். கோங்கந் தான் தாயாகத் தாழ்ந்து முலே கொடுத்து வளர்ப்ப நீ பாவையினையீன்ற இத்துணையேயாதலான், இருங்குரவே! யானீன்றான் நினக்குச் சொல்லிய சொல்லை யெனக்குச் சொல்லாயினும் முள்ளெயிற்றான் போயினவழியையாயினும் சொல்லிக்காட்டாய் வந்து இது என்று; எ-று. (௩)

௬௬ வல்வருங் காணாய் வபங்கி முருக்கெல்லாஞ்
செல்வர் சிறுர்க்குப்பொற் கொல்லர்போ—னல்ல
பவளக் கொழுந்தின்மேற் பொற்றாவி பாஅய்த்
திகழக்கான் றிட்டன தேர்ந்து.

எ-து தோழி பருவங் காட்டி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். நங்காதலர் விரைந்து வருவர்: விளங்கி முருக்குக்களெல்லாம், செல்வமுடையார் புதல்வர்க்குப் பொற்கொல்லர் ஐம்படைத்தாலி செய்தாற் போல, மிக்க பவளக்கொழுந்தின் அடியிலே பொற்றாவிையைப் பதித்து வைத் தாற்போல்விளங்கக் கான்றன: ஆசலாற் தேர்ந்து பாராய்; எ-று.

௬௭ வெறுக்கைக்குச் சென்றார் விளங்கிழாய் தோன்றார்
பொறுக்கவென் றுற்பொறுக்க லாமோ—வொறுப்பபோற்
பொன்னு ன்றுபவளம் போன்ற புணர்முருக்க
மென்னு ன்றுநோய் பெரிது.

எ-து பருவங்கண்டு ஆற்றளாகிய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். மிக்க பொருட்பொருட்டுச் சென்றார், விளங்கிழையாய்! வந்து தோன்றுகின்றிலர்; இப்பருவத்தின்கண் நீயென்னை ஆற்று என்றால் எனக்கு ஆற்றலாமோ? என்னை ஒறுப்பனபோலப் பொன்னின் உள்ஈறுவைத்த பவளம்போன்ற, பொருத்தியமுருக்கம்பூக்கள்; ஆதலால் என்னுள்ளத்தாற்ற நோய் பெரிது; எ-று. (௪)

௪௩ அ சென்றக்காற் செல்லுர்வா யென்னோ விருஞ்சரத்து
நின்றக்கா னீடி யொளிவிடா—நின்ற
விழைக்கமர்ந்த வேயோ ரிளமுலையா விடில்
குழைக்கமர்ந்த நோக்கின் குறிப்பு.

எ-து. பொருள்வலிந்த நெஞ்சிற்றுத் தலைமகள் சொல்லச் செலவழங்
கியது.

இ-ள். பொருளின் பொருட்டு நாமிவளை நீக்கிப்போயக்காற் போம்
வகை யெங்ஙனையோ? நெஞ்சே! மன்னிய அணிதட்டுத் தங்க அழகையு
டைய இளமுலையானுடைய ஒப்பில்லாத குழைக்கமர்ந்த நோக்கின் குறிப்பு
க்கள் நம்முன்னே வந்து நியொளியிட்டு விருஞ்சரத்திடையே தோன்றி
நின்றக்கால்; எ-று. (௬)

௪௪ அ அந்த ரெடிய வழற்குதிரோன் ரொப்பா
மத்தமனைந் தானின் வாயியிழையோ—டொங்கு
தகையினு லெஞ்சி ரார்த் தங்கினிரா னுளை
வகையினிராய் ரேறல் வனப்பு.

எ-து. இடைச்சுரத்துக் கண்டங் செலவு விலக்கியது.

இ-ள் வழிசுளும் டெடிய: அத்தமலையின்கண்ணே அழற்குதிரோனுஞ்
டெடபாகம் மறைந்தான்: இவ்வணியிழையோடு நீரும் எம்மோடொத்ததகை
யினால் எஞ்சினாரிலே இன்று தங்கினீராய் வளை வகையின்குப்போத
லழகு; எ-று. (௭)

௪௦ நின்னோக்கங் கொண்டமான் றண்குரவ நீழல்காண்
பொன்னோக்கங் கொண்டபூங் கோங்கங்காண்—பொன்னோ
கொண்ட சுணங்கணி மென்முடிக் கொம்பன்னாய் [க்கங்
வண்ட லயர்மணன்மேல் வரது.

எ-து. புணர்ந்துடன் போய் தலைமகள் தலைமகளை ஆற்றுவதின்கொ
ண்டுபோவார் சொல்லியது.

இ-ள். நின்னுடைய நோக்கின்றன்மையைக் கொண்ட மான்களைப்
பாராய்: குளிர்தத குரவநீழலைப்பாராய்: பொன்னினது காட்சியைக்கொண்ட
பூங்கோங்குகளைப் பாராய்: பொன்னினது காட்சியைக் கொண்ட சுணங்
கணிந்த மென்முலையையுடைய கொம்பன்னாய்! மணன்மேல் வந்து விளை
யாட்டை விரும்பாய்; எ-று. (௮)

எக அஞ்சுடர்நீள் வாண்முதத் தாயிழைபு மாறிலா
வெஞ்சுடர்நீள் வேலானும் போதரக்கண்—டஞ்சி
யொருசுடரு மின்றி* யிலகுபா மாக
விருசுடரும் போந்தனவென் றூர்.†

எ-து. சுரத்திடைச் சென்ற செவிலிக்குத் தலைமகளையுந் தலைமகளை யும் கண்டார் சொல்லிய வார்த்தையைத் தாங்கள் கேட்டார்க்குச் சொல்ல யாற்றுவித்தது.

இ-ள். அழகிய மதிபோன்ற நீண்ட ஒளியையுடைய முகத்தாயிழை யும் எதிரில்லாத வெஞ்சுடர்நீள்வேலானும் இச்சுரத்தின்கண்ணே போதர க்கண்டு அஞ்சி இருசுடரும் ஒருசுடருமின்றியே உதயம் பாழாம்வகை இரு சுடரும் அச்சுரத்தே போந்தன என்று கண்டார் சிலர் சொன்னார்; எ-று.

எஉ முகந்தா மரைமுறுவ லாம்பல்கண் ணில்
மிகந்தார் விரல்காந்த னென்றென்—றுகந்தியைந்த
மாமழைமா வண்டிந்தா நீழல் வருந்தாதே
யேழைதான் செல்லு மினிது.

எ-து. சுரத்திடைச்சென்ற செவிலியைத் தலைமகளைக்கண்டார்சொல் லி ஆற்றுவித்தது.

இ-ள். இவள் முகம் தாமரை மலர், இவள் முறுவலையுடைய வாய் ஆம்பல் மலர், இவள் கண் நீலமலர், ஒன்றையொன்றொவ்வாது கடந்தார்ந்த விரல்கள் காத்தன ரும்பு என்று கருதுக் காதலித்துப் பொருந்திய மாழைமா வண்டிற்ருத்தக்க நீழல்லே வருத்தமின்றி நின்னுடைய ஏழை செல்லாநின் றான் இனிதாக; எ-று. (௧௦)

எங் செவ்வாய்க் கரியகட் சீரினாற் கேளாதுங்
கவ்வையாற் காணாது மாற்றாது—மவ்வாயற்
தார்த்தத்தை வாய்மொழியுந் தண்கயத்து நீலமு
மோர்த்தொழிந்தா னென்பேதை யூர்ந்து.

* 'யிலகு' எனவும் பிரதிபேதம்.

† இஃது இடைச்சுரத்துக் கண்டோர்கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டோ ராகச் சிலர் கூறியது என்றார் நச்சினுக்கினியரும். (நோல். அகந். ௪௦)

எ-து. முன்னோன்றுடன் போக்குவலத்துத் தலைமகனையுந் தலைமகளையும் உடன்படுவித்துப் பின்னை அறத்தோடுநிலை மாட்சிமைப்பட்டமையாற் தலைமகளைக் கண்டு தோழி உடன்போக்கு அடங்குவதீதது.

இ-ள். செவ்வாயின்கட் டார்த்தத்தை வாய்மொழியைக் கேளாதுங் காரிய கண்ணின்கட் டண்கயத்து நீலங்களின் தன்மைகளைக் காணுதும் அவ்வாயம் ஆற்றுகொழிவதனை யோர்த்துப் பின்புடன் போக்கை யொழிந்தாள் என்பேதை அவர்காணத்தான் முன்புடன் போக்கை மேற்கொண்டு; எ-று.

எ-ஈ புன்புறவே சேவலோடு டுடல் பொருளன்று
லன்புற வேபுடையா ரா பினும்—வன்புற
ததுகா னாதன்றி விழினோகதிப் பொன்போர்த்
ததுகாணான் வண்ண மினி.

எ-து. காமம் மிக்க கழிபட்டினிவி; நிலத்தாற்பாலை; ஒழுக்கந்தான் நேய தல்.

இ-ள். புல்லியத்தத்தையுடைய பேடைப் புறவே! நின்சேவலோடுடல் ினக்குக்காரியமன்றால்; எங்காதலர் எமக்கன்புரிகவடையாராயினும் அவர் மனநெகிழாது வலியராணத்தன்மையைப் பாராய; அவர் தேரோடும்வந்து நீங்கிய வழிசகவடு ளோக்கிப் பொன்னிறம் போர்க்கவந்த வண்ணமிதனைப்பாராய், இப்பொழுது; எ-று. (கஉ)

எ-ஐ விநது சுடுநிரவி யிடில் சுதிரான்
விநது விநதுதல் வெகோப—புரிநது
விடுக பிறற்றின் பாசுணை வீயுந் துந்த
மடுதிறலான் பின்சென்ற வாயு.

எ-து. மகட்டோக்கிய நாய் ரோல்லியது.

இ-ள். அழன்று சுடா சின்ற பசலோனது ஒப்பிலாக் சுதிரான் மாசுணைகள் முறுக்கிவிட்ட கயிறுபோலப் புண்டழியும் அத்தம், விரிநதுவிட்ட கூந்தலையுடையான் அகிதிறலான்பின் விரும்பிச்சென்ற வழி; எ-று. (கஉ)

எ-ஊ நெஞ்ச நினைப்பினு நெற்பொரியி னீளத்த
மஞ்ச லெனவாற்றி னஞ்சிற்று—லஞ்சிப்
புடைநெடுங் காதுறப் போழ்த்தகன்று நீண்ட
படைநெடுங்கண் கொண்ட பணி.

௨ அ திணைமாலைநூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

எ-து. பொருள்வலித்த நெஞ்சிந்துச் சொல்லித் தலைமகள் செலவழங்கியது.

இ-ள். என்னெஞ்சமே! இவளை ஆற்றுவிக்குஞ் சிலசொற்களைச் சொல்ல நினைக்கின்றாயின் இவளேதான் நெற்பொரியும் நீளத்தத்தைச் சொல்ல நினைப்பதற்குமுன்னே பிரிவினையஞ்சிற்றுல்; புடைநெடுங்காதுறப் போழ்தகன்று நீண்ட படைநெடுங்கண்களும் பிரிவினையஞ்சிப் பனிகொண்டன: ஆதலான், நமக்கிவளைப் பிரிய முடியாது; எ-று. (கச)

எள வந்தாற்றான் செல்லாமோ வாரிடையாய் வார்கதிரால்
வெந்தாற்போற் றோன்றுநீள் வேயத்தந்—தந்தார்
தகரக் குழல்புரளத் *தாழ்துகில்கை பேந்தி
மகரக் குழைமுறித்த நோக்கு.†

எ-து. விழைற்றிய தலைமகள் தலைமகளை நினைந்தவிடத்துத் தலைகள் வடிவு தன்முன்னிற்றப்போலவந்துதோன்ற அவ்வடிவை நோக்கிச் சொல்லி ஆற்றுவிக்கின்றது.

இ-ள். கொண்டணிந்து நிறையப்பட்ட தகரத்தையுடைய குழல்கள் அசையத் தாழ்ந்து துகிலைக் கையானே ஏந்தி மகாக்குழை மறித்த நோக்குடனே நீ வந்தால் யாம் போகோமோ? அரிய இடையினையுடையாம்! நீயிரங்க வேண்டா; எ-று. (கரு)

எஅ ஒருகை யிருமருட்டின் முந்தாமால் யாகை
பருகுநீர் பைஞ்சுனையிற் காணா—தருகல்
வழிவிலங்கி வீழும் வரையத்தஞ் சென்று
ரழிவில் ராக வவர்.

எ-து. ஆற்றனெனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவல் என்பதுபடச் சொல்லியது.

இ-ள். ஒரு கையினையும் இருகோட்டினையும் மூன்றுமதத்தினையும் உடைய மால்யானைகள் பருகுநீரைப் பைஞ்சுனையின்கட் காணவாய் மருங்கே வழிவிலங்கித் தளர்த்துவீழும் வரைகளையுடைய அத்தத்தைச் சென்ற அவர் அவ்வழி இடையுறின்றி அழிவிலராக; எ-று. (கசு)

* 'தாழ்கலையை' எனவும் பிரதிபேதம்.

† இஃது உருவுவெளிப்பாடு. நின்றொடு போதுவேனென்று அவளை ஆற்றுவித்தது. திணை பாலையிற்பாலையென்றார்: நச்சினுக்கினியர். (தொல். அகத். ௧௨)

எக சென்றார் வருதல் செறிதொடி சேய்த்தன்று
 னின்றார்சொற் றேனகாய் நீடின்றி--வென்று
 ரெடுத்த கொடியி ன்லங்கருவி தோன்றுங்
 கடுத்த மலைநாடு காண்.

எ-து பருவங்காட்டித் தலைமகனோத் தோழி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். நம்மைப் பிரிந்துபோயினார் வருதல் செறிதொடி! சேய்த்தன்
 ரால், நின்மாட்டு நின்றொழுகுகின்றருடைய சொற்களைத் தெரியாதாய்
 போரின்கண் வென்றொடுத்த கொடிகள் போல தெளிந்திங்கருவி தோன்
 ருகின்றது மிக்க மலைநாடாதலால் நீடின்றி யின்றே யீவலின்கட் காண்
 பாயாக எ-று. (க௭)

அஃருவவேற் கண்ணு யொருகாற்றேர்ச் செல்வன்
 வெருவிந் துக்கநீ வத்தம்--வருவர்
 சிறந்து பொருடருவான் சேட்சென்று ரின்றே
 யிறந்துகண் ணாடு மிடம்.

இதுவுமது.

இ-ள். அஞ்சத் தக்க வேல்போன்ற கண்களையுடையாய்! ஒருகாலே
 யுடைய தேர்ச்செல்வனார் பிறர் கண்டார் வெருவும் வகை வீந்தவிந்த கானந்
 தானே முயற்சியாற் சிறந்து பொருடருவான்வேண்டிச் சென்றவர் இன்றே
 வருவர்; மிக்குக் கண் இடமாடா நின்றது; எ-று. (க௮)

அக கொன்றாய் குருந்தே கொடிமுல்லாய் வாடினீர்
 நின்றே நறிந்தே நெடுங்கண்ணாள்--சென்றாளுக்
 கென்னுரைத்தீர்க் கென்னுரைத்தாட் கென்னுரைத்தீர்க்
 மின்னிரைத்த பூண்மிளிர விட்டு. [கென்னுரைத்தாண்

எ-து. தலைமகன் இம்செறிப்புக் கண்டபின்னை அவன் நீங்கிய புனங்க
 ளாடு ஆற்றறைய மீள்கின்ற தலைமகன் சொல்லியது. சுரத்திடைச்சென்ற
 செவிலித்தாய் சொல்லியதாஉமாம்.

இ-ள். கொன்றாய்குருந்தே! கொடிமுல்லாய் நீர்வாடினின்றீர்: இதற்கு
 காரணம் யானறிந்தேன்: நெடுங்கண்ணாளுக்கு நின்று போகின்றாட்கு நீரெ
 ன்னுரைத்தீர்? நாமக்கு அவனென்னுரைத்தான்? அவட்கு நீர் பின்னை என்
 னுரைத்தீர்? அவன் உமக்குப் பின்னை என்னுரைத்தான், மின்னிரைத்த
 பூண்விட்டு மிளிராந்ந்து? எ-று. (க௯)

அஉ ஆண்கட னுமாற்றை யாயுங்கா லாடவர்க்குப்
பூண்கடனாப் போற்றிப் புரிந்தமையாற்—பூண்கடனாச்
செய்பொருட்குச் செல்வராற் சின்மொழி நீசிறிது
நைபொருட்கட் செல்லாமை நன்று.

எ-து தலைமகனது செலவுகீற்றிப்பறிந்து ஆற்றளாய தலைமகளைத்தோழி
உலகினதீயற்கை கூறி ஆற்றதுடன்படுத்துவித்தது.

இ-ள். ஆள்வினைக்கடனாகிய நெறியைஆராயுங்கால், ஆடவர்க்குப்பூணு
ங்கடனாகப் பாதுகாத்து நல்லார் சொல்லி மேவினமையாற் நமக்கு அவ்வாள்
வினை பூணுங்கடனாகத் தேடும்பொருட்குச் செல்வர் நங்காதலர்: ஆதலாற்
சின்மொழியையுடையாய்! நீயதற்கு மன்னழியுந் திறத்தின்கட் செல்லாமை
நன்று; எ-று. (௨௦)

அ௩ செல்பவோ சிந்தனையு மாகாதா னெஞ்செரியும்
வெல்பவோ சென்றார் வினைமுடிய—நல்லா
யிதடி கரையுங்கன் மாபோலத் தோன்றிச்
சிதடி கரையுந் திரிந்து.

எ-து தலைமகன் செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் உடன்படாது
சொல்லியது.

இ-ள். இப்பெற்றித்தாகிய சுரத்தின்கட் செல்வாருளரே? நினைத்தது
மாகாதால்: நினைத்த நெஞ்சும் எரியும்: மாறிச்சுரத்தின்கட் சென்றார் சுரத்
தை வெல்லவல்லாரோ? தாமெடுத்துக்கொண்ட வினைமுடியும்படி; நல்லாய்!
காட்டெருமைப்போத்துக்களைப் பிரிந்தபெண்ணெருமைகள் கதருகிறதும்:
அங்குப் பலவாய்க்கிடந்த கற்களும் மா பறந்தாற்போலத்தோன்றும்; சிள்வீ
டுகளும் திரிந்து கதருகிறதும் ஆதலான்; எ-று. (௨௧)

அ௪ கள்ளியங் காட்ட கடமா விரிந்தோடத்
தள்ளியுஞ் செல்பவோ தம்முடையார்—கொள்ளும்
பொருளில் ராயினும் பொங்கெனப்போந் தெப்படி
பருளின் மறவ ரதர்.

இதுவுமது.

இ-ள். கள்ளியங்காட்டின்கட் கடமாக்கள் இரிந்தோடும்வகை மறந்துஞ்
செல்வரோ தம்மறிவையுடையார்: வழிபோம் வம்பலராற் கொள்ளும் பொ
ருளிலராயினும் கதுமெனப் போந்தெய்கின்ற அருளில்லாத மறவர் வாழும்
வழியை; எ-று. (௨௨)

அநி பொருள்பொரு ளென்றூர்சொற் பொன்போலப் போற்றி
யருள்பொரு ளாகாமை யாக—வருளான்
வளமை கொணரும் வகையினான் மற்றோ
ரிளமை கொணர விசை.

எ-து தலைமகனைத் தோழிச் செலவழித்துவித்தது.

இ-ள். பொருள் பொருளாவதென்று சொன்னார் சொல்லைப் பொன்
போல விரும்பித்தெளிதலான், அருளுடைமை பொருளாகாமை ஆவதாயி
னும் ஆக; பொருளைக்கொணரும் வகைமைபோல நின்னருளினாலேவேறே
ரிளமை கொணர்தற்கு எமக்குடன்படுவாயாக; எ-று. (௨௩)

அசு ஒல்வா ருளரே லுரையா யொளியாது
செல்வாரென் றாய்நீ சிறந்தாயே— செல்லா
தசைந்தொழிந்த யானை பசியாலாட் பார்த்து
மிசைந்தொழியு மத்தம் விரைந்து.

எ-து தலைமகள் தோழிக்குச் செலவுடன்படாது சொல்லியது.

இ-ள் ஆற்றுவாருளராயின் அவர்பிரிவின் அவர்கட்குரையாய்தவிராதே
நங்காதலர் செல்வாரென்றாய் ஆதலால் நீயெனக்கு மெய்யாகச் சிறந்தாயே
யன்றோ; போகமாட்டாதே வருந்தியிறந்து வீழ்ந்த யானைகளை அங்குள்ள
வர்கள் தம்பசியானே எங்கும் பார்த்துத்தின்றுபோம் அத்தத்தினை விரைந்து;
எ-று (௨௪)

அள ஒன்றானு நாமொழிய லாமோ செலவுதான்
பின்றாது பேணும் புகழான்பின்—பின்றா
வெலற்கரிதாம் வில்வலான் வேல்விடலை பாங்காச்
செலற்கரிதாச் சேய சுரம்.

எ-து புணர்ந்துடன் போக்த நயப்பித்த தோழிக்குத் தலைமகள் உடன்
பட்டுச் சொல்லியது.

இ-ள் பிறழாத வெலற்கரிதாகிய வில்லினை வல்லனாகிய வேல்விடலை
தான் துணையாகச் சுரத்தைச் செலற்கரிதாக யாதானுஞ் சொல்லலாமோ?
அப்பேணும் புகழான்பின் சேறல் ஒழுக்கத்திற் பிறழாது காண்; எ-று (௨௫)

அஅ அல்லாத வெண்ணையுந் தீரமற் றையன்மார்
பொல்லாத தென்பது நீபொருந்தா—யெல்லார்க்கும்
வல்லி யொழியின் வகைமைநீள் வாட்கண்ணாய்
புல்லி யொழிவான் புலந்து.

எ-து புணர்ந்துடன் போவா னெருப்பட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள் எம்பெருமானோடு பொருந்தி இங்குநின்றும் ஒழிந்து போதற்கு முன்பு வேறுபட்டு மற்றதன்கண் அல்லாத வெண்ணை நீயிங்கேயிருந்து நம் ஐயன்மார் பொல்லாததென்று கொள்ளும் மனத்தின்கண்ணுள்ள கோளினையுந் திருத்தி நீபொருந்தாய் எல்லார்க்குத் தத்தமனத்தின்கண்ணுள்ள வேறுபாடொழியுமாயின் வல்லிபோன்றிருவாட்கண்ணாய்; எ-று. அல்லதா உம் உடன்போகின்ற என்னைப் புல்லிக் கொண்டொழிவான் வேண்டி மனத்தின்கட் புலந்து நீங்குதற்கு வல்லையாபொழியின் வகைமையை யுடைய நீண்ட வாட்கண்ணாய்! ஆண்மையல்லாத வுரைகளை என்னை நீக்கி நம்மையன்மார் பொல்லாத தென்னுங் கருத்தினையும் நீக்கி எல்லார்க்கும் பொருந்துவாயாக; என்றுமாம். (௨௬)

அக நண்ணிரீர் சென்மி நமரவ ராபவே
வெண்ணிய வெண்ண மெளிதரோ — வெண்ணிய
வெஞ்சுட ரன்னுனை யான்கண்டேன் கண்டாளாந்
தண்சுட ரன்னுனைத் தான்.

எ-து கரத்திடைச் சென்ற செவிலிக்குத் தலைமகளையுந் தலைமகளையுங் கண்டமை எதிர்ப்பட்டார் சொல்ல ஆற்றுவதித்தது.

இ-ள் பொருந்தி நீர் சென்மின்: அவரும் நமக்குச்சுற்றத்தாராயின் நீர் அவரைச் சென்றெய்த வேண்டுமென்று எண்ணிய எண்ணம் எளிது: நீர் கருதிய வெய்ய பகலோனன்னுனை யான்கண்டேன், கண்டாளாம் தன்மதியனையானே யிவள்தான் எ-று. (௨௭)

கூ0 வேறாக நின்னை வினவுவேன் நெய்வத்தாந்
கூறாயோ கூறுங் குணத்தினனாய் - வேறாக

“மீண்டா ரெனவுவந்தேன் கண்டு நும்மையிம் மேதகவே, பூண்டா ரிருவாழ்முன் போயின ரேபுலி யூரெனினின், றுண்டா னருவரை யாரியன் னுனைக்கண் டேனயலே, தூண்டா விளக்கனை யாபெய்னை யோவன்னை சொல்லியதே” என்னுஞ் திருச்சிற்றர்பலக்கோவையினையும் (௨௮௪) ஈண்டைக்கு நோக்கிக் கொள்க.

வென்மனைக் கேறக் கொணருமோ வெல்வளையைத்
தன்மனைக்கே யுய்க்குமோ தான்*

எ-து † ‘தன்னு மவனும்’ என்பதனுள் ‘நன்மை தீமை’ என்பதனால்
நற்றய் படிமத்தானே வியுது.

இ-ள். நிமித்தஞ் சொல்வார் பலருள்ளும் நன்னை வேறுகக்கொண்டு
வினவாரின்றேன்: உன்னுடைய தெய்வத்தன்மையுடைய கழங்காற் பார்த்
துக்கூறும்; உலகத்தார் கூறும் நற்குணத்தினையுடையனாய் எல்வளையை
உடன்கொண்டுபோனவன் என் மனைக்கே மணஞ்செய்வதாகக் கொண்டு
வருமோ? அஃதன்றி யாம்வேறுகத் தன் மனைக்கே மணஞ்செய்யக் கொ
ண்டுபோமோதான்; எ-று. (௨௮)

குக கள்ளிசார் காரோமை நாரில்பூ நீண்முருங்கை
நள்ளியவேய் வாழ்பவர் நண்ணுபவோ—புள்ளிப்
பருந்து கழுகொடு வம்பலர்ப் பார்த்தான்
டிருந்துறங்கி வீயு மிடம்.

எ-து தலைமகன்சேலவுடன்படாததலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது

இ-ள். புள்ளிப் பருந்துகள் கழுகுடனே வழிபோவாரைப்பார்த்து அங்
கிருந்துறங்கப்பட்டிக் கள்ளியுஞ் சாருங் காரோமையும் நாரில்பூ நீண்முருங்
கையும் வேயும் பொருந்தியமர்த்து வீயுரிடத்தை உயிர் வாழ்பவர் நண்ணு
வரோ; எ-று. (௨௯)

கூஉ செல்பவோ தம்மடைந்தார் சீரழியச் + ஈட்டுவன்றிக்
கொல்போற் கூப்பிடும் வெங்கதிரோன்—மல்கிப்
பொடிவெந்து பொங்கிமேல் வான்சுடுங் கீழா
லடிவெந்து கண்சுடு மாறு.

* ‘அருஞ் சுர மிறத்த’ என்னும் அகப்பாட்டினுள்ளும் ‘ஆருவ தறியு
முதுவாய் வேல், கூறுக மாதோ நின்கழங்கின் றிட்ப, மாறுது வருபணி
கழுமுங் கங்குலி, னாந்து துயருமென் கண்ணினிது படியிய, வெம்மனை
முந்துறத் தருமோ, தன்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே என வரு
தல் காண்க.

† “தன்னு மவனு’ மவனுஞ் சுட்டி, மன்னு நிமித்த மொழிப்பொரு
டெய்வ, நன்மை தீமை யச்சுஞ் சார்தலென், நன்ன பிறவு மவற்றொடு
தொகைஇ” என்பது தோல்காப்பியம். (அகத். ௩௬)

† ‘சிறுவன்றி’ எனவும் பிரதிபேதம்.

இதுவுமது.

இ-ள். தம்மையடைந்தார் சீர்மையழிய நல்லார் செல்வரோ? சின்வீடுகள் நெருங்கிக் கடியவோசையாற் பிறரைக் கொல்வனபோலக் கூப்பிடா நிற்கும் வெய்ய வெயிலோன் மிக்குப்பொடிகள் வெந்து பொங்கி மேலே விசும்பினைச் சுடாநிற்கும், கீழின்கண் வழிபோவார் அடி வேவ அவர் கண்களைச் சுடாநிற்கும் இப்பெற்றிப் பட்ட அவ்வழியினை; எ-று. (௩௦)

பாலை முற்றியது.

ச-மூல்வஸ.

௩௩ கருங்கடன் மாந்திய வெண்டலைக் கொண்மூ
விருங்கடன்மா கொன்றான்வேன் மின்னிப்—*பெருங்கட
றன்போன் முழங்கித் தளவங் குருந்தணைய
வென்சொல்யா னூற்றும் வகை.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த தலைமகள் தோழிக்குரைத்தது.

இ-ள். கருங்கடலைப் பருகிய வெண்டலை முகில்கள் இருங்கடலின்கண் ணே புக்கு மாவினைக்கொன்ற முருகன் வேல்போல மின்னிப் பெருங்கட றன்னைப்போல முழங்குதலால் மூல்லைக்கொடிகளெல்லாம் குருந்தமரத்தின் மேற் சென்றணையக்கண்டு யான் ஆற்றுந்திறம் என்னைகொல்லோ? எ-று. (௧)

௩௪ பகல்பருகிப் பல்கதிர் ஞாயிறுகல் சேர
விகல்கருதித் திங்க ளிருளைப்—பகல்வர
வெண்ணிலாக் காலு மருண்மாலை வேய்த்தோளா
யுண்ணிலா தென்னாவி யூர்ந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். பகற்பொழுதைப் பருகிப் பல்கதிர்ஞாயிறு மலையின்கட்சேரத் திங்களானது இருளைப் பகையென்றுகருதிப் பகலின் நன்மைவர வெண்ணி லாவையுகாநின்ற மருண்மாலையின்கண், வேய்த்தோளாய்! என்னிடத்து நிலைகின்றதில்லை, என்னுயிர் சென்று : எ-று. (௨)

* 'பெருங்கடல்' பிரதிபேதம்.

௯௫ மேனோக்கி வெங்கதிரோன் மாந்தியநீர் கீழ்நோக்கிக்
கானோக்கங் கொண்டழகாக் காண்மடவாய்—மானோக்கி
போதாரி வண்டெலா நெட்டெழுத்தின் மேற்புரியச்
சாதாரி நின்றறையுஞ் சார்ந்து.

எ-து தோழி தலைமகளைப் பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். வெங்கதிரோன் மேனோக்கிப் பருகியநீர் கீழ்நோக்குதலால்
காடெல்லாம் ஒக்கங்கொண்டழகாகப் போதுதோறும் அரிவண்டுகள் நெட்
டெழுத்தோசைமேல் மேவிச் சாதாரியென்னும்பண்ணினைச் சார்ந்தொலி
யாநின்றன ; மானோக்கி இத்னைக் காணும்; எ-று.

அல்லதூஉம் 'போதாரி வண்டெலாம்' என்பது போதினைப்பாந்து
இவ்வண்டெல்லாம் என்றவாறு. (௩)

௯௬ இருள்பரந் தாழியான் நன்னிறம்போற் றம்மு
னருள்பரந்த வாய்நிறம் போன்று—மருள்பரந்த
பால்போலும் வெண்ணிலவும் பையர வல்குலாய்
வேல்போலும் வீழ்துணையி லார்த்து.

எ-து மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றளாய தலைமகள் தோழிக்குச்சொல்
லியது.

இ-ள். சக்கரத்தையுடைய மாயவனிறம்போல எஞ்சுமிருள் பரந்து,
அம்மாயவன் முன்னேனுடைய நிறம்போன்று வியப்புமிக்க பானிறமும்
போன்ற வெண்ணிலாவும், பையரவல்குலாய்! இவைவிரும்பப்படுத்துணை
யில்லாதார்க்கு வேல்போலும்; எ-று. (௪)

௯௭ பாழிபோன் மாயவன்றன் பற்றார் களிற்றெறிந்த
வாழிபோல் ஞாயிறு கல்சேரத்—தோழியோ
மான்மாலை தம்மு நிறம்போன் மதிமுனைப்ப
யான்பாலை யாற்றே னினைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். தனக்கு வல்போலக்கருதி மாயோன் பற்றார்களிற்தின் முகத்
தெறிந்த சக்கரம்போல ஞாயிறு குடமலைபைச் சேரத் தோழி! மருண்மாலை
யின்கண் அம்மாயவன்முன்னேன் நிறம்போல மதி தோன்றுதலான் பான்
கொண்ட மயலை ஆற்றமாட்டுகில்லேன் வருந்தி; எ-று. (௫)

கூஅ வியும் வியப்பறவின் வீழ்துளியான் மாக்கடுக்கை
நீயும் பறவையாக் கா ன டாதே—யாயுங்
கழலாகிப் பொன்வடடாய்க் காராய் மடலாய்க்
குழலாகிக் கோல்சரியாங் கூர்ந்து.

எ-து பருவமன்றென்று வறப்புறுததயதோழிக்குத் தலைமகள் வன்புறையேதிரழிந்து சொல்லியது.

இ-ள். ஆயப்படுங் கழல்போல அரும்பிப் பொன்வட்டுப் போல முதிர்ந்து பின்னைப் பூமாலையாய்திதழாய் விரிந்து மடவார்குழல்போலக் காய்த்து பின்னைத் துளையையுடைய கோலாய் மிக்குஅழியாநின்றன, வியன்புறவின் கண்ணே வீழ்துளியானே பெருங்கொன்றைகள்: இதனைப் பிறரோடே நீ போய் நீயுங்காணாய் நீடியாதே; எ-று. (க)

கூக பொன்வாளாற் காடில் கருவரை போர்த்தாலு
மென்வாளா வென்றி யிலங்கெயிற்று—யென்வாள்போல்
வாளிழந்த கண்டோள் வனப்பிழந்த மெல்விரலு
நாளிழந்த வெண்மிக்கு நைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். பொன்போன்ற வெயிலொளியால் வெந்து காடின்றியிருந்த கருவரைகள் கார்ப்பருவஞ்செய்து மலரிதழ்களான் மூடப்பட்டாலும் அத னாற் பயனென்? பருவமன்றென்று சொல்லி வாளாநின்றி; இலங்கெயிற்றையுடையாய்! என் மேனியின் கண்ணுள்ள ஒளிபோல ஒளி யிழந்தன என் கண்களும்: போயிழந்த நாள்களினெண் மிகுதலான் எண்ணி என் விரல்களுந் தேய என்றோள்களும் வனப்பிழந்தன; எ-று.

இதனுள் வாளா என்பது பயனின்மையைக் காட்டுவதோர் இடைச் சொல். (எ)

க00 பண்டியையச் சொல்லிய சொற்பழுதான் மாக்கடல்
கண்டியைய மாந்திக்கால் வீழ்த்திருண்—டெண்டிசையுங்
கார்தொண்டக் காதலர் தேர்தோன்றா தாகவே
பிர்தோன்றி நீர்தோன்றுங் கண்.

எ-து. பருவங்கண்டிழந்த கிழந்தி தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். தாமுன்புநம்மைப் பிரிகின்றநாட் குறிப்பட்சொல்லிய சொற் பழுதாயிற்றால்: பெருங்கடற்சென்று கண்டு கிரம்பப்பருகிக் கால்வீழ்த்தேயிருண்டு திசையெட்டுமழைதோன்றக் காதலர் தேர் தோன்றுகின்றதில்லை: ஆதலால் என் கண்கள் பிர்தோன்ற நீர்தேன்றா நின்றன; எ-று. (அ)

௧௦௧ வண்டி னம் வெளவாத வாம்பலும் வாரிதழான்
வண்டினம் வாய்விழா மாலைபுடும்—வண்டின
மாமாத பூதா மணிநேரான் முனபோத
வாமாத நாளோ வரும்.

இதுவுமது.

இ-ள். வண்டினங்கள் விருப்பாத * ஆம்பலென்னும் பெயரையுடைய குழலும், ஒழுகிய மலர்கொழிப்புக்கு வண்டினங்கள் வாய்விழாத அந்தியாகிய மாலையும், வண்டினங்கள் புக்கொல்லாத பூச்செயல்களையுமுடைய புரவி பூண்ட தார்மணிகளையுடைய புரவிகளாலே ஒப்பிக்கப்பட்ட தேரினையுமுடையான் வாமாத நாளோ வரும் என்னை லெயும்; எ-று. (௯)

௧௦௨ மாநெங்கு தபடிலையோ டாடட பூபியுகா
வாநெங்கும வாய்ப்பு வளங்கொடுப்பது—காநெங்கு
தேனியக்க வண்டொடுக்கா வெனததேரா
தயானிபுததே னனி பிதமது.

இதுவுமது.

இ-ள். மாநென் தம்பிலையோடுகா டி எகும் விளையாட ஆவற்றின் மறிகளுக்கா மறையொடும் பெயர் வய்த்துவாக்கொடுப்பக்காடுங்குங் தேனாநாம் தம்பொடுக்கா வளங்கொடுக்கா வென்றெலித்தவான், தூயயாதையாகிப் பருவத்திற் சென்னலையாக சி-றுக்கொடுத்தேன்; எ-று. (௧௦)

௧௦௩ லுந்நாற் மென்று லுந்நாற் பிதாற்
கநாநாந் கண்டிற் கொடுக்கோ—புந்நாந்
பட்டினே யென்றி பிலைத்தேநாய் கண்ணி
உடபின் னனி பிதமது.

எ-று பருவமொன்று வட்டறுத்தித் தோழிக்குத் தலைமகள் பருவமே யென்புற்று சொல்லியது.

இ-ள். ஒருவந்தமன்றல் என்பது விது பருவமென்பது மெய்ம்மை யன்றலென்றவாறு. உறையு திராநீரால் என்பது மமைபொய் காப்பா

*“சஞ்சத்தாற் தருமதவடிவாக அணைசுபண்ணிச்செறித்தவின் ஆம்பற் குழலாயிற்று” என்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சிலப்-ஆய்ச்சியர்குரவை)

நீராலென்றவாறு: வம்பமழை என்றவாரும். கருமந்தான் கண்டழிவுகொல்
லோ என்பது கருமமாவது பருவமல்லாத பருவத்தைக்கண்டழிவதோ என்ற
வாறு. பருவந்தான் பட்டின்தே யென்பது பருவம் வந்து பட்டதில்லை
என்றவாறு. என்றி என்பது இவையெல்லாஞ் சொல்லி என்னைத் தேற்றா
நின்றாய் என்றவாறு. பணைத்தோளாய் கண்ணீர் டட்டினேனாவி யதற்கு
என்பது கண்ணீரே நீராக வார்த்து என்னுயிரைப் பருவத்துக்குக் கொடுத்
தேன் பணைத்தோளாய்! எ-று. (கக)

க0௪ ஐந்துருவின் வில்லெழுதி நாற்றிரைக்கு முந்நிரை
யிந்துருவின் மாந்தி யிருங்கொண்மூ—முந்துருவி
னொன்று யுருமுடைத்தாய்ப் பெய்வான்போற் பூக்கென்று
கொன்றப்கொன் றுடைய குழைத்து.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த கிழந்தி கொன்றைக்குச் சொல்லவானாய்த்
தோழி கேட்பச் சொல்லியது.

இ-ள். ஐந்து நறத்தினையுமுடைய வில்லையெழுதினற்போலக் கோலி
முந்நிரைப்பருகி ஈந்தின்கனிபோன்றருதுகின்ற வருவோடு இருங்கொண்மூ
நாற்றிரைக்கண்ணுள் ஒன்று யுருமுடைத்தாய்ப் பெய்யப்படுகின்றனவானம்
என்னைக்கொல்கின்றற்போலத் தடைத்தும் பூப்பேனென்று என்னைக்
கொன்றாய், கொன்றைமரமே! எ-று. (கஉ)

க0௫ எல்லை தருவான் சுதிர்பருகி யிறைகாள்
தொல்லைநரு வான்கொடி கனோ றிவகான்—முல்லை
பெருந்தண் டளவொடுதங் கேளி ரார்போற் காணாய்
குருந்தங் கொடுங்க பூத்தங் கொண்டு.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த நிலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். பகலினைத்தருங் சுதிடோலுடைய சுதிரிகள் நிரை உலத்தின் கட்
பருகியின்ற காரானே கொல்லைகள் தருகின்ற வாலிய கொடிகண் மரர்
தோறுந் சென்றேறுவனவற்றைக் காணாய்! அன்றியேயும் முல்லைகள்
பெருந்தண்டளவுடனே குருந்தக்கொடுங்கபூத்தங்கொண்டி தங்கேளிரைப்
போலேறுவன காணாய்! எ-று. (கங)

க0௬ என்னரே பேற்று துணைப்பெரிந்தா மாற்றென்பா
ரன்னரே யாவ ரவரவர்க்கு—முன்னரே
வந்தாரந் தேங்கா வருமுல்லை சேர்திந்தேன்
சுந்தாரம் பாடுங் களித்து.

எ-து வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் வன்புறையெதிரழிந்து
சொல்லியது.

இ-ள். என்னரோ யேற்ற துணை பிரிந்தார் என்பது எப்பெற்றியர் அவர்
தமக்கன்புபட்ட காதலனைப்பிரிந்தார் என்றவாறு. ஆற்றென்பாரன்னரோயா
வரவரவர்க்கு என்பது அக்காதலித்தானைப் பிரிந்தாரோ டொப்பர், பிரியப்
பட்டார்க்காற்றி இறந்துபடாதிருக்கச் சொல்லுவார் என்றவாறு. முன்னரோ
வந்தாரை தேங்கா வருமுல்லை சேர்தீர்தேன் கடந்தாரம்பாடுவ களித்து என்பது
எனக்கு முன்னேவந்து கடந்தனப் பொழிலையும் தேங்காவின் கண் வளர்முல்
லைகோயுஞ் சேர்தீர்தேன்கள் கடந்தாரமென்னும் பண்ணினைக் களித்துப்
பாடான்றன ; எ-று. (கச)

க௦௭ கருவுற்ற காயாக் கணமயிலென் றஞ்சி
யுருமுற்ற பூங்கோட லோடி — யுருமுற்ற
வைத்தல் நாகம புறையு மணிநகர்தா
வெந்தலையே வந்த தினி.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த கிழந்திக்குத் தோழி சொல்லியது.

இ-ள். கருக்கொண்டு புத்த காயாம்புவினைச் சொகுதியையுடைய
மயிலென்றஞ்சி உருமுற்ற ஓங்கலை நாகம் கள் உருமுற்ற பூங்கோடல்களை
யொவ்வாசின்ற அழகிய உங்கார்ப்பருவத்தான், எம்முடைய மாட்டே நலிய
வந்தது இப்பொழுது ; எ-று (கஞ)

க௦௮ கண்ணுள வாரின் முல்லை நாளா
மெண்ணுள வாரி விநாநா — மெண்ணுள வா
வன்முழிய நோய்மொழிபார வாகா உருமடைவா
மென்முழிய நோய்செய்த வாறு.

எ-து பருவ அரேற்று வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் ஆறு
றுது சொல்லியது.

இ-ள். முருடைவான் மென்முழிய நோய்செய்தவாறு கண்ணுளவா
யின் முல்லைமல்ல நாணடாம் என்பது உருமுடைய வான் * இறந்துபா
டொன்றையும் ஒழிய மற்றைக் குறிப்புக்கள் ஒன்பதும் எனக்குளவாம்

* இவற்றைத் தகாவத்தை என்ப வடநூலார். அவை அன்பொடு பார்
த்தல், உளங்கொடுபற்றல், புணர்வு வேட்டை, துயிலறுதல், மெலிதல்,
புலங்காவொழிதல், காணழிதல், புலம்பல், மயக்கம், இறந்துபடுதல் என
இவை.

புடி என்னை நோய் செய்தவாற்றை நினக்குங்கண் ணுளவாயின் *மூல்லை யல்லையாதலின் நக்குக்காண் எ-று. எண்ணுளவாயின் இறவாவால் என்பது அவர் குறித்த இத்துணைநாளுள் வருகின்றேன் என்ற எண் பழுதுபடா வாயின் அவர் சொன்னநாளைக் கடவா அன்றோ எ-று. எண்ணுளவா வன்றொழிய நோய் மொழிச் சார்வாகாது என்பது என்னை ஆற்றுவிக்க வேண்டி நின் மனத்தின்கண் எண்ணின் எண்ணின் கணுள்ளவாவன்றி என்னையொழிதற்கு நீ யாற் றுவிக்கின்ற மொழி எனக்குச் சார்வா காது; எ-று. (கசு)

சு0க என்போ லீசுநீர் பிருங்கடன் மாந்தியகார்
பொன்போ றார் கொன்றை புரிந்தன—பொன்போற்
றுணைபிரிந்து வாழ்கின்றார் தோன்றுவர் தோன்றா
ரிணைபிரிந்து வாழ்வ ரினி.

எ-து. பருவங்கண்டு ஆற்றாநாய நிலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். என்னைப்போன்றதோழி! பொன்போன்ற தார்களைக்கொன் றைகள் ஈனும்வகை இருங்கடலைப்பருகின முகில்களாதலாற், பொன்போலப் பெறுதற்கரிய தத்துணைகளைப் பிரிந்துபோய் வாழ்கின்றார் அத்துணைக்கண் மாட்டுத் தோன்றுவர்; நம்மோடிணைதலைப் பிரிந்து வாழ்கின்றார் இப்பருவத் தின்கண்ணுந் தோன்றுகின்றிலர்; எ-று. (கசு)

கசு0 பெரியார் பெருமை பெரிதே யிடர்க்கா
ணர்யா னொரியொன றுற்றாப்—பரிவாய்த்
தலையழுங்கத் தண்டளவந் தாநகக்கண் டாற்றா
மலையாறத சால மருண்டு.

இதுவுமது.

இ-ள். பெரியாராயிருப்பார் பெருமைக்குணம் மெய்ம்மையாகப் பெ ரிதே; காணமுன்னரியாராயுள்ளார் இடர் வந்த இப்பொழுது எளியராயினா னொன்றிரங்கி யழுங்கி ஆற்றுவாய் மலைகள் மிகவும் அழுதன, தலைசாய்க்கும் வகை பரிவாய்த்தண்டளவங்கள் தஞ்சிறுமையால் நகக்கண்டு; எ-று. (கசு)

*மூல்லை கண்ணிலவாதலின் என்னை நோய் செய்தவாற்றைக் காணாது நகுவன. நீயும் அதுபோல நகுவையேனும் கண்ணுண்மையால் மூல்லை யல்லையாதலின், நககே யொழியாது நோய் செய்தவாற்றைப் பார்த்தலும் செய்க; எ-று. 'தண்டளவந்தானகக்கண்டு' என்பர் முன்னும்.

ககக கானங் கடியரங்காக் கைம்மறிப்பக் கோடலார்
வானம் விளிப்பவண் டியாழாக—வேனல்
வளரா டய்லாட வாட்கண்ணாய் சொல்லா
யுளராக் டய்யும் வகை.

இதுவுமது.

இ-ள். கானங் கடியரங்காக் கோடலார் வியந்து கைம்மறிப்ப, முகில்
பாட, வண்டுகள் யாழாக வேனற்காலத்துக் களியாதமயில் களித்தாடாநிற்க
வாட்கண்ணாய்! சொல்லாய்; காதலனைப்பிரித்தார் இறந்துபடாது உளராகி
யுய்யுத்திறத்தை; எ-று. (கக)

ககஉ தேரோன் மலைமறையத் தீங்குழல் வெய்தாக
வாரான் விடுவானே வாட்கண்ணாய்—சாரார்
குருங்கோடு முல்லை கலைக்கனகா னாழம
விருங்கோடு நிற்பல் வர்.

எ-து பருவங்காட்டித் தோழி தலைமகளை வற்புறுத்தியது.

இ-ள். பகலோன் மலையின்கண் மறைய யுனியகுழல் இன்னதாய்
வெய்தாக இக்காலத்தின்கண் வரா தேவிடுவானே; வாட்கண்ணாய்! பசுமை
யார்ந்த குருந்துடனே முல்லைகள் பூங்கொத்தைகன்கன்கன்காண்; யுனியாழம்
அவர்க்கு விருந்துசெய்தல் ஒழுகிவற்றல் நெறி; எ-று. (கஉ)

ககங பறியோலை மேலொடு சீழா விடையர்
பிறியோலை போத்து விரியாக் கதிர்ப
நயாழம யாமத் தர் நொன்னுரா லன்னாய்
விரியுளமான் தோர்பேல்மொண் டார்.

எ-து பருவங்காட்டித் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். படுத்துத்துயிலும் பறி *சீழாக ஸ்லைப்படன் மழைத்துளியை
க்காதத்தற்கு மேலாக யுடையார்க்கு கிடங்கு யாடுவோப் பிச்சுத்தற்குக் கருவி
யாகிய பிறியோலையைப் புடைபெயர்வித்து அழைத்துரப்ப, நரிகள் அஞ்சிக்

* ‘பறியோலைச்சயனத்தர்’ எனப் பெரியநாய் பணித்தார். (பெரியாழ்
வார்திருமொழி, வண்ணமாடங்கள், ௫) ‘மறித்தருத் தொகுத்த பறிப்புற
விடையன்’ என அகநானூற்றினும் (௧௪) ‘பறிப்புறத் திட்ட பாடுடை
யிடையன்’ என நற்றிணையினும் (௧௪௨) வருதல்காண்க.

கதறும்யாமத்தின்கண்ணுந் தோன்றாராற் றேழி! விரிந்தஉளையையுடைய
மாவாற்பூட்டப்பட்ட தேனாமேல்கொண்டோயினார்; எ-று. (உச)

ககசு பாத்துப் படுகடன் மாந்திய பல்கொண்முகம்
காத்துக் கணைதுளி சிந்தாமைப்—பூத்துக்
குருந்தே பருவங் குறித்திவளை நைந்து
வருந்தேயென் றாய் வரைந்து.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த தலைமகன்கேட்பத் தோழி குருந்தமரத்திற்சுச்
சொல்லுவாளாய்ப் பருவமன்றென்று வற்புறுத்தியது.

இ-ள். ஒலிக்கின்ற கடலைப்பருகி அந்நீரைக்காத்துக் கருமுற்றிப்பகுத்
துச்செறிந்ததுளிகளைச் சிதறுவதற்குமுன்பேபூத்துக் குருந்தே! பருவத்தைக்
குறித்துக்காட்டி இவளையேவரைந்து வருந்துவாய் என்றாய் நீ; எ-று. (உஉ.)

ககரு பறிந்தடங்கட் பல்பணைபோல் வான்முழங்கன் மேலுங்
நெடுந்தடங்கட் கூற்றுமின் னாக—நெடுந்தடங்கன்
ணீர்நின்ற நோக்கி நெடும்பணைமென் றோளாட்குத்
தேர்நின்ற தென்னாய் திரிந்து.

எ-து வினையுற்றிமிண்ட தலைமகன் தலைமகட்கு தூதுவிடுகின்றார் றாதிற்
துச் சொல்லியது.

இ-ள். ஒலியாநின்ற தடங்கண்ணையுடைய பலமுரசுபோல் முகில்
கன் முழங்குவதன்மேலும் மின்னே: கொடியதடங்கண்ணினையுடைய கூற்ற
மாக அழுகின்றநீர்விடாது நின்ற நெடுந்தடங்கண்ணைக்கினையுடையநெடும்
பணைமென்றோளாட்கு நீமறித்துவந்து நின்மனைவாயிலின்கண்ணே அவன்
தேர்நின்றதென்று சொல்லுவாய், எமக்குமுன்னே சென்று தூதாக; எ-று. (.)

ககரு குருந்தே கொடிமுல்லாய் கொன்றாய் தளவே
முருந்தே யெயிரொடுதார் பூப்பித்—திருந்தே
யரும்பா முலையா ளணிசுழமுழ வேய்த்தோள்
பெரும்பிற் பசுபபிதநர் பேர்ந்து.

எ-து. பருவங்கண்டு ஆற்றளாய் தலைகள்ஆற்றல்வேண்டித் தோழி தான்
ஆற்றளாய்ச் சொல்லியது.

இ-ள். குருந்தே! கொடிமுல்லாய்! கொன்றாய்! தளவே! லீலிமுருந்தினை
பாக்கும் இவளெயிற்றுடனே பூமாலையையும் பூப்பித்திருந்து கோங்கரும்

பு முதலாயினவற்றை வென்று சிதைக்கும் முலையினையுடையாளுடைய குழறழந்த கிறைந்தவெய்த்தோள்களைப் பெரும்பீர்திறம்போலப் பசப்பித் தீர் மீட்டும்; எ-று. (உச)

ககௌ. கதநாகம் புற்றடையக் காதேறு சீற
மதநாக மாறு முழங்கப்—புதனாகம்
பொன்பயந்த வெள்ளி புறமாகப் பூங்கோதா
யென்பசந்த மென்றே ளினி.

எ-து தலைமகளைத் தோழி பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். சினத்தினையுடைய பாம்புகளும் புற்றினை அடையும்வகை உருமேறு வெகுண்டிடிப்ப, மதச்சையுடைய யானைகள் அவ்வுருமேற்றுக்கு எதிரே முழங்கப், புதலாற்குழப்பட்ட நாகமரங்கள் வெள்ளிபோலும் இதழ் கன்புறஞ்சுற்றப் பொன்போலுந்தாதுக்களை உள்ளே பயந்தனவாதலாற் பூங்கோதாய்! கின்மென்றோள்கள் பாதுகாணத்தாற் பசந்தன இப்பரு வத்து; எ-று (உரு)

ககஅ. கார்தோன்றிப் பூவுற்ற கார்தண் முலையினக்குப் [றித்
பீர்தோன்றித் தூண்டுவான் மெல்விரல்போ—னீர்தோன்
தன்பருவஞ் செய்தது கானந் தடங்கண்ணை
யென்பருவ மன்றென்றி யின்று.

எ-து பருவம் அன்றென்று வற்புறுத்துந் தோழிக்ருத் தலைமகள் வன் புறையேதிரடித்து சொல்லியது.

இ-ள். விளக்குமழுங்கப் பீர்திறங்கோடலான் அவ்விளக்கினைத்தூண் டொன் மெல்விரலினைத் தோன்றிப்பூவின்றேற் சென்றன கார்தண்முலை கள் போலும்வகை கார்பீர்தோன் தலாற் காரின் பருவத்தைச் செய்தன கானங்கள், இத்தைக்கண்டும் தடங்கண்ணைய! எனக்குக் காதலர் சொல்லிய பருவம் அன்றென்றென்றி; எ-று. (உசு)

ககக. உகவுங்கா ரன்றென்பா ருரா ரதனைத்
தகவுந் தகவன்றென் றோனே—புகவேகொல்
வண்டுடுப்பாய்ப் பாம்பாய் விரலாய் வளைமுரியாய்
வெண்குடையாந் தண்கோடல் வீந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். மழைத்துளிகள் உகவுங் கார்ப்பருவம் அன்றென்று சொல்லா நின்றார் இவ்வூரார்: அசசொல்லுதான் அவர்க்குக்குணமோ குற்றமோ என்ப

தறியேன். அதுதான் அவர்க்குக் குணமேகொல்லோ! வளவிய துடுப்பாய்ப்
பாம்பாய் விரலாய் வளைமுரியாய்வெண்குடையாகாநின்றது தண்கோடலழி
ந்த; எ-று. (உஎ)

கஉ௦ பீடிலா லொன்பார்கள் காணார்கொல் வெங்கதிராற்
கோடெலாம பொன்னாய்க் கொழுங்கடுக்கைக்—காடெலா
மக்கங் கதிரோன் மறைவதன்முன் வண்டொடுதேன்
றுதத மறைபுந் தொடர்ந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். நம்மைப்பெருமையிலென்று சொல்லுவார் காணாதாராகாரே!
வளவிய கொன்றைகள் கொம்பெல்லாம் பொன்னாகப் பூக்க வண்டோடு
தேன்கள் துத்தம் என்னும் பண்ணினைத் தம்முட் பொருந்தி ஓவியாரின்
றன காடெல்லாம்; வெய்யகதிரோடுகூடி வெங்கதிரோன் அத்த மலையை
அடைதற்கு முன்னே; எ-று. (உ௯)

கஉ௧ ஒருத்தியா னொன்றல் பல்பகை யென்றை
விருத்தியாக் கொண்டன வேறுப—பொருத்தின்
மடலன்றின் மாலே படுவகி யாம்பர
கடலன்றிக் காணார் அறுதது.

இதுவுமது.

இ-ள். யானொருத்தி. எனக்கு ஒன்றல்ல பலபகைகள் என்னை மலைத்
தலே தமக்கு ஒழுக்கமாகக்கொண்டன, வேறுகத் துணையைப் பிரிந்து பொ
ருத்தின் மடற்பனைமேலிருந்த அனரில், மாலேப்பொழுது, மழைபெயல்
ஆம்பற்குழல், கடல் அன்றியே ருக்கில்கள் என்று சொல்லப்பட்ட இவை
யெல்லாம் மேல் வெகுண்டு; எ-று. (உ௧)

கஉ௨ கானந் தலைசெய்க காப்பார் குழற்றோன்ற
வேன மிடந்த மணியெதிரே—வான
நகுவதுபோன் மின்னாட நானவென் னாவி
யுகுவது டோலு முடாந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். காடுகள் தழைத்துத் தலையெடுக்க ஆயர்ஊதுங் குழலோசை
தோன்ற ஏனங்கள் இடந்த மணிகளினெதிரே ருக்கில்கள் சிரிப்பதுபோல
மீன்கள் ஒளிவிட இக்காலத்தும் இறந்துபடாமையான் நாணில்லாத என்னு
யிர் ஒழுகுவதுபோலவுளது; எ-று. (உ௦)

கஉ௩ இம்மையாற் செய்ததை யிம்மையே யாம்போலு
மும்மையே யா மனபா ரோரார் கா—ணம்மை
யெளிய ரெனநலிந்த வீரங்குழலா ரோடி
தெளியச் சுடப்பட்ட வாறு.

எ-து குறித்த பருவத்தின்கண் வந்த தலைமகனைப் புணர்ந்திருந்த தலை
மகள் முன்பு தன்னை நலிந்த குழலோசை அந்திமலைப்பொழுத்தின்கட் கேட்ட
தனும் நுயருறநாளாய்த் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். இப்பிறப்பின்கட் செய்த தீவினை இப்பிறப்பின்கண்ணே விளை
யும்போலும்! மறுபிறப்பின்கண் ஆம் என்பார் அறியாதார்காண்; முன்பு நம்
மை எளியரெனக்கொண்டு துயர்செய்த ஈர்ங்குழலார், தோழி! எல்லாரும்
அறியச்சுடப்பட்டவாற்றைப் பாராய்; எ-று. (௩௧)

குழல்நலிவது நெருப்பாற் சுடப்பட்டித் துளைப்பட்டபின்: குடிண்டது
பிறரை நலிந்ததாற் பயனென்று குழலைச் சொல்லுமாறென்னை யெனிற்பிற
ரை நலியுத்தன்மை முன்பே அதற்குளதாதலாற் பட்டதெனக்கொள்க.

முல்லை முற்றியது.

௩.--ம ரு த ம்.

கஉ௪ செவ்வழியாழ்ப் பாண்மகனே சீரார்தேர் கையினு
லிவ்வகை ஈரித் துயர்ப்பான் றோன்றமு—னிவ்வழியே
யாடினா னாய்வ வுரன்மற் றெங்கையர்தோள்
நடினான் பின்பெரிது கூர்ந்து.

எ-து பாணந்தூத் தலைமகள் வாயின் மறுத்தது.

இ-ள். செவ்வழியாழையுடைய பாண்மகனே! சீரார்த்த விளையாட்டுத்
தேரினைத் தன் கையால் இம்மனையின்கண் ஈர்த்து நடத்துகின்ற என்மகன்
பிறப்பதற்குமுன் இம்மனையின்கட் பிறயாது ஆய்வவலுரன் ஒழுகினான்
பின்னையெல்லாம் எங்கையர்தோளே மிக விரும்பி ருயங்கினான்; ஆதலான்
இப்பருவம் யாம் அவர்க்குத்தக்கேம் அல்லேம்; எ-று. (௧)

கஉ௫ மாக்கோல்யாழ்ப் பாண்மகனே மலையாளைப் பாசுரை
தூக்கோற் றுடியோடு தோன்றமுன—றுகக்காற்
நெடியுடைபார் சேரிக்குத் தோன்றுமோ சொல்லாய்
கடியுடையேன் வாயில் கூடந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். அழகிய *காம்பையுடைய யாழ்ப்பாணனே! மண்ணாற்செய்யப் பட்ட யானைப்பாகராகிய என்மகனார் தாங்கொட்டுகின்ற தூக்கோற்றுடி யோடு இங்குத்தோன்றி ஒழுகுவதற்கு முன்புதாய புரிப்புச் செயல்களையுடைய தொழியுடையார் மனையின்கட் சென்று தோன்றியொழுகுமோ சொல்லாய் இப்பொழுது; அவனால் வரையப்பட்ட வாழ்வினையுடையேன் வாயில்கடந்து; எ-று.

(உ)

கஉ௪ விளரியாழ்ப் பாண்மகனே வேண்டா வழையேன்

முளரி மொழியா துள ரிக்—குளரிநீ

பூங்கண் வயலூரன் புத்தல் புகுவதன்மு

னாங்க ணறிய வுரை.

இதுவுமது.

இ-ள். விளரி யென்னும் பண்ணைச் செய்கின்ற யாழையுடைய பாண்மகனே! யாங்கள் விரும்பாதன அழையாதொழிக : எங்கண்மாட்டு நினக்கு ஈரமில்லாத முளரிபோன்ற மொழிகளைச் சொல்லாது இங்கு நின்றுப் புடைபெயர்ந்து கிளர்ந்து நீபோய்த் தாமரைப்பூப்போன்ற கண்களையுடைய வயலூரன் இன்று புதுமனையின்கண்ணே புகுவதன்முன் அப்புதுமனைக்கண் நீ சென்று வாராநின்றான் என்று அவனாற் காதலிக்கப்பட்ட பரத்தையார்க்கு உரை; எ-று.

(ங)

கஉ௭ மென்கட் கலிவய லூரன்றன் மெய்ம்மையை

பெங்கட் குன்றயா தெழுந்துபோ—யிங்கட்

குலங்கார மென்றனாகான் கூடுங்கூர்த் தென்றே

யலங்கார நல்லார்க் கறை.

இதுவுமது.

இ-ள். மெல்லிய இடத்தையுடைய மிக்க வயலூரனுடைய மெய்யுரைகளை எங்கட்குச் சொல்லாதே இங்குங்ன்று மெழுந்துபோய் இவ்வுலகத்தின் கட் குலமுடைய மனையாளோப் புணர்தல்*

(சு)

* பாணர் தம் பிறப்புணர்த்தற்கு ஓர்வகை மூங்கிற்கோல் கைக்கோடல் பண்டைவழக்கு : இதனை “நுண்கோல் கொண்டு களமலாழ்த்து மகவன் பெறுகமாவே” (ரு-ங) என்னும் பதிற்றுப்பத்துரையானுணர்க; ‘இருங்கழையிறும்பி னாய்ந்துகொண்டறுத்த, நுணங்குகட் சிறுகோல் வணங்கிறை மகளிரோ, டகவுநர்’ (க௭) என்றார் அகநானூற்றிலும்.

* இதன் பின்னாலும், இனிவரும் பாடல்களினாலும் பிரதிகளில்லை. சிலபாடல்களிலும் எழுத்துக்கள் விடுபட்டும் பிறழ்ந்தும் இருப்பன.

க௨௮ செந்தா மரைப்பூ வறநிமிர்ந்த செந்நெல்லின்
பைந்தார்ப் புனல்வாய்ப்பாய்ப் தாடுவா—ளந்தார்
வயந்தகம்போற் றேன்றும் வயலூரன் கேண்மை
நயந்தகன் றுற்றமை நன்று. (௫)

க௨௯ வாடாத தாமரைமேற் செந்நெற் கதிர்வணக்க
மாடா வரங்கினு ளாடுவா—ளீடாய
பூல்லக மேய்க்கும் புகழ்வய லூரன் ற
னல்லகஞ் சேரமை நன்று. (௬)

க௩௦ இசையுரைக்கு பென்செய் திரநின் றவரை
வசையுரைப்பச் சால வழுத்தீர்—பசைபொறை
மெய்ம்மருட் டொல்லா மிகுபுன லூரன்றன்
பொய்ம்மருட்டுப் பெற்ற பொழுது (௭)

க௩௧ மடங்கிறவு போலும்யாழ்ப் பண்டிலாப் பாண
தொடங்குறவு சொற் றுணிக்க வேண்டா— முடங்கிறவு
பூட்டுற்ற வில்லேய்க்கும் பூம்பொய்கை பூரன்பொய்
கேட்டுற்ற கிழந்தாட் டுளர்ந்து. (௮)

க௩௨ எங்கை யரினுள்ளா னேபாண நீழிற்
மங்கையரி லென்று மயங்கினாய்—மங்கையரி
லென்னு திறவா திவணின் னி
பின்னரி லநதி புடிவு. (௯)

க௩௩ பாலைபாழ்ப் பான்மகனே பண்டுநின் னாயகற்கு
மாலையா தோதி வருடாயோ—சாலையாழ்
பெப்பு மிடமறியாய் சேந்தாநின் பொய்ம்மொழிக்கு
நையு மிடமறிநது நாடு. (௧௦)

* “இறவுக்கலித்துப், பூட்டறு வல்லிலிற் கூட்டுமுசீற் நெறிக்கும்
(௯௬) என அகநானூற்றினும் “புலவதுணைப் பகழியுஞ் சிலையு மானச், செவ்
வரிக்கயலொடு பச்சிரூப் பிறழும்” எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையினும்
வருதல் காண்க.

கநச கிழமை பெரியோர்க்குக் கேடின்மை கொல்லோ
பழமை பயனோக்கக் கொல்லோ—கிழமை
குடிநாய்கர் தாம்பல பெற்றூறிற் கேளா
வடிநாயேன் பெற்ற வருள். (கக)

கநரு என்கேட்டி யேழா யிருநிலத்தும் வானத்து
முன்கேட்டுங் கண்டு முடிவறியேன்—பின்கேட்
டணியிகவா நிற்க வவனணங்கு மாதர்
பணியிகவான் சாலப் பணிந்து. (கஉ)

கநசு எங்கை யிடல்பி னெழுவல்பாழ்ப் பாண்மகனே
தங்கையும் வாயு மறியாம—லிங்க
ணுளர ஷுளர ஷுனோடிச் சால
வளர வளர்ந்த வகை. (கங)

கநஎ கருங்கோட்டுச் செங்க ணெருமை கழனி
யிருங்கோட்டு மென்கருந் சாடி—வருங்கோட்டா
லாம்பன் மயக்கி யணிவளை யார்ந்தழகாத்
தாம்ப லசையின வாய்த் தாழ்ந்து. (கச)

கநஅ கன்றுள்ளிச் சோர்ந்தபால் காலொற்றித் தாமரைப்பூ
வன்றுள்ளி யன்னத்தை யார்ந்துவான்—சென்றுள்ளி
வந்தையா வென்னும் வகையிற்றே மற்றிவன்
ற்றையார் தம்மூர்த் தகை. (கரு)

கநக மருதோடு காஞ்சி யமர்ந்துயர்ந்த நீழ
லெருதோடு முழல்கின்ற ரோதை—குருகோடு
தாராத் தோ றுயர்தெரிப்புந் தண்ணங் கழனித்தே
யூராத் தே ரான்ற்றகை யூர். (ககூ)

கச௦ மண்ணார் குலைவாழை யுட்டொடுத்த தேனமசென்
றுண்ணப்பூந் தாமரைப் பூவுள்ளங்—கண்ணார்
வயலூரன் வண்ண மறிந்து தொடுப்பான்
மயலூ ரரவர் மகள். (கௌ)

கசக அணிக்ஞரன்மே னல்லாரோ டாடினே னென்ன
மணிக்ஞரன்மேன் மாதரா னாடி—மணிச்சிரல்
பாட்டை யிருந்தயரும் பாய்நீர்க் கழனித்தே
யாட்டை யிருந்துதையு மூர். (கங்)

கசஉ தண்கயத்துத் தாமரைநீள் சேவலைத் தாழ்ப்பெடை
புண்கயத் துள்ளும் வயலூர—வண்கயம்
போலுநின் மார்பு புளிவேட்கைத் தொன் றிவண்
மாலுமா றுரோய் மருந்து. (கக்)

கசங் நல்வய லூர னறுஞ்சார் தணியகலம்
புல்லிப் புடைபெயரா மாத்திரைக்கட்—புல்லியா
கட்டு முதலுறையுங் கோழி துயிலெடுப்பப்
பாட்டு முரலுமாம் பண். (கஃ)

கசச *அரத்த முடிஇ யணிபழுப்பப் பூசிச்
சிரத்தையாற் செங்கழுநீர் சூழப்—பரத்தை
நீளநோக்கிக் கூறினு நீமொழிய லென்று
மனைநோக்கி மாண விடும. (கௌ)

கசரு பாட்ட ரவம்பண் ணரவம் பணிபாத
கோட்டரவ மின்னிறை தாங்குமுகம்—கோட்டரவ
மத்திரங் கொண்டோங்க லென்ன மகச்சமந்
திந்திரன்போல் வந்தா னிடத்து. (கௌ)

கசசு மண்கிடந்த வையு,..... மற்றுப் பெரியரா
யெண்கிடந்த நாளா னிகழ்ந்தொழுகப்—பெண்கிடந்த
தன்மை யொழியத் தரள முலையினுண்
மென்மைசெய் திட்டாண் மிக. (கௌ)

கசஅ செங்கட் கருங்கோட் டெருமை சிறுகனையா
லங்கட் கழனிப் பழனம்பாய்ந்—தங்கட்
குவனையம் பூவொடு செங்கயன்மீன் சூடித்
தவனையுமேற் கொண்டு வரும். (கச)

* 'இது தோழி செவ்வணியணிந்துவிட்டனும் தலைவன் பாங்காயினார்
கூறியது' என்றார் நச்சினுக்கினியர் (தொல்-பொ-சற்-சௌ).

கசஅ இருண்டந் தன்ன ஊருங்கோட் டெருமை
மருண்டந்த மாப்பழன மாந்திப்—பொருண்டந்த
கற்பேருங் கோட்டாற் கனைத்துத்தங் கன்றுள்ளி
நெற்போர்வு சூடி வரும். (௨௫)

கசக புண்கிடந்த புண்மணுவின் னீத்தொழுகி வாழினும்
பெண்கிடந்த தன்மை பிறிதரோ—.....கிடந்து
செய்யாத மாத்திரையே செய்கயல்போற் கண்ணினு
ணையாது தானுணு மாறு. (௨௬)

கரு(1) கண்ணுங்கா லென்சொல் கலவையாழ்ப் பாண்மகனே
யெண்ணுங்கான் மற்றின் றிவளொடுநே—ரொண்ணிற்
கடல்வட்டத் தில்லையாற் கற்பெயர் சேரா
ளடல்வட்டத் தாளுளோ லாம். (௨௭)

கரு௧ சேருடுங் கிண்கணிக்காற் செம்பொன்செய் பட்டத்து
நீருடு மாயதிவ னின்முன—வேருய
மங்கையரி னுடுமோ மாக்கோல்யாழ்ப் பாண்மகனே
யெங்கையரி னுடலா மின்று. (௨௮)

கரு௨ குலையாலும் பூணுலு முன்கட்டாஞ் சேர்ந்த
விலையாலு மிட்ட குறியை—புலையாது
நீர்சிதைக்கும் வாய்ப்புதல்வ னிற்கு முனைமுலைப்பா
றுர்சிதைக்கும் வேண்டா தழு (௨௯)

கரு௩ துனிபுலவி யூடவி னோக்கேன் ரெடர்ந்த
கனிகலவி காத்தவினுங் கானேன்—முனி வகலி
னா நடுக்கு நளியவ லுரனைக்
காணவெப் போதுமே கண். (௩௦)

மருதம் முற்றியது.

முனிந்தார் முனிவொழியச் செய்யுட்கண் முத்துக்
கனிந்தார் களவியல் கொள்கைக் —கணிந்தார்
நினைமாலே ஈடிலா வின்றமிழால் யாத்த
தினைமாலே கைவரத் தேர்ந்து.

தினைமாலே நூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்

முற்றின.

தினமலை நூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கஉ.	கஅ	வைத்தார்	வைத்தார்
கசு	உந	வரவினை	வனாவினை
„	உச	பாக்கத்தார்க்	பாக்கத்தார்
க௭	உஉ	ஒப்புமை	ஒப்புமை
கக	உக	அடுப்பெல்லாம்	அடும்பெல்லாம்
உந	கந	கந	கந
உக	க௦	மலைநாடாதலால்	மலைநாடு: ஆதலால்
„	உஅ	குருந்தே:	குருந்தே
நந	உ௭	னனது	னனது
நநி	உஅ	முகத்	முகத்
ந௭	நச	நீர்தேன்று	நீர்தோன்று
நஅ	கஉ	கொன்றுயேற்	கொன்றுயேற்
ச௦	அ	நிமொழி	நின்மொழி
„	நஉ	தானகக்	தானகக்
சக	உ௭	பிரித்தற்கு	பிரித்தற்கு
„	ந௦	பாடுடை	பாடுடை
சஉ	அ	தலைமகன்	தலைமகள்
„	கந	ணீர் நிறை	ணீர்நிறை
சச	நு	வெங்கதிரார்	